

V novom svetle

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Peter Štec	Greenie knižnica	CC-BY-NC- ND	Prvé (2023)	Peter Štec, lexica.art,

O knihe

Kniha V novom svetle je pohľadom do *snového sveta* jednej menej úspešnej kapely, ktorá hľadá nové nápady a inšpirácie. V tomto novom svete je všetko inak, farebné a plné nejasností, podivností a prekvapení. Kapela začne koncertovať i v *snovej realite*, kde spoznajú ich vášnivú fanúšičku, ktorá sa napokon vďaka svojmu hlasovému prejavu a talentu stane členkou ich kapely. Podarí sa im napokon preraziť i v reálnom svete?

GREENIE KNIŽNICA

V
NOVOM
SVETLE

PETER ŠTEC

Obsah

V novom svetle.....	1
O knihe.....	2
Predslov.....	5
Niekde začať musíme.....	8
Tak, bubeníka by sme mali.....	13
Simply enjoy the world how it is.....	17
Poklady starej Štiavnice.....	23
Zisky z misky.....	29
Snová realita.....	34
Fakt krutá halucinácia.....	40
Komu straší vo veži.....	45
Ochranca.....	49
Akosi pokojnejší sen.....	54
Tmavá škvrna.....	60
Elektro.....	64
Rajská polievka.....	69
Pokladík.....	74
Cena slávy.....	79
Brat či had?.....	83
Adriánova víťazná chvíľka.....	88
Wrecking Ball.....	93

Predslov

Vážený čitateľ,

táto kniha mala byť pôvodne iná ako všetky moje predošlé, obhliadnuc od faktu, že som rátal s tým, že mala byť vysoko experimentálna. Inšpiráciou pre tvorbu snového sveta mi bol môj vlastný *snový svet*. Určite sa vám stalo (ak ste rovnaký snílek ako ja), že sa vám občas prisnijú veľmi zvláštne sny, ktoré majú vysoký dejový potenciál. A ešte častejšie akoby schválne, je sen ukončený v tom najlepšom, aby sme nemali naň celý pohľad. Ale je to potrebné brať s nadhľadom a práve naopak – vziať si z toho čo možno najviac. Máme voľnosť, aby sme ten sen dokončili.

A tak sa zrodil i dej tejto knihy. Niektoré sny sa môžu pokojne vliecť dlhé minúty, no nezaujmú natoľko, aby sme im venovali dostatok pozornosti. Niektoré môžu preblesknúť na pár okamihov, ale veľmi špecifických, inšpirujúcich. Pôvodný plán bol vytvoriť hybridný príbeh, ktorý by sa sčasti odohrával v realite a druhá časť v *snovej realite*. A pasáže *snovej reality* mali byť divné schválne. Rôzne formáty písem, symbolov, rôzne zarovnanie, naprostý chaos. Také sny totiž často bývajú, sú často nestále a menia sa. Nemusíme ich chápať prírodnými zákonmi. Umožňujú nám podívať sa na súčasnosť novými očami, pochopiť ho z inej strany. Obával som sa aj toho, že veľa čitateľov snové pasáže odradia od čítania, keď si s textom a jeho rozbitou formou nebudú vedieť dať rady.

Kniha nie je sci-fi, ale vypožičiava si z nej rôzne aspekty a v pláne bolo zahrnúť ten prazvláštny koncept slipstreamu. Slipstreamové príbehy majú sklony rozbiť realitu tak ako nikdy predtým. Otvárajú nám pohľady určitého druhu, ktoré sa občas nedajú vysloviť ani slovom. Slipstream je v súčasnosti chápaný ako akýsi protichodný žáner k sci-fi, avšak veľmi často má od neho veľmi ďaleko a často prechádza od jedného žánru k druhému. S poriadnou dávkou sarkazmu slipstreamové príbehy trhajú štruktúru každodenného života na franforce. Je to ako by ste sa pozreli pod nohy a miesto dlaždíc vidíte zvláštne útvary, z ktorých sa tvoria maľované obrazy v rámoch na stranách. Vysmievajú sa tradičnému ponímaniu bežnej reality nadprirodzenými javmi a udalosťami, ktoré nemajú racionálne ani žiadne „to správne“ vysvetlenie. Slipstream je mlynček, kam hodíte všetko, na čo si len pomyslíte. Ale mlynček melie nepravidelne a trucuje, zasekáva sa. To, čo z neho vypadáva, môže byť polotovar, môže to byť jej výsmech, môže to byť kolážové dielo. Možnosti sú nekonečné. A prečo má byť text len čierny? A musí sa čítať len v jednom smere? A všetky písmena musia vyzeráť rovnako?

Hlavnou myšlienkou bolo, aby sa čitateľ pri čítaní najmä snových pasáží cítil podivne – verte tomu, že to bol môj zámer. *Snová realita* má človeka plne zachvátiť, nedať mu pokoj, postrašiť, poláskať, vydesiť, pomilovať... len aby čitateľ odchádzal s viac otázkami, než odpoveďami. Ale veď o to každému autorovi predsa ide, nie? Pohrať sa s čitateľom, potrápiť ho, vzbudiť u neho zvláštne asociácie, zamyslieť sa a pochopiť.

Napokon z toho nápadu ale vzišlo. Limity mojich znalostí s prácou s makrami a limity textových editorov mi napokon neumožnili *snovú realitu* precítiť dostatočne. Malo to byť dielo, ktoré by sa aspoň

sčasti inšpirovalo knihou Marka Z. Danielewského „House Of Leaves“, ktorá má tak protichodné recenzie, že niektorí ju radia medzi top knihy, ktoré dokážu otvoriť oči a niektorí ju zahodili, len čo textu neporozumeli. Ale aj „vďaka“ týmto limitom som sa rozhodol nakoniec čitateľovi nepodsúvať text, ktorý bude nerozlúštiteľný alebo inak príliš podivný. Nakoniec je aspoň trochu farebný. Text má hlavne pobaviť a ak podesiť, tak len trošku, naozaj. Popravde, sám môžem označiť knihu za farebnú, veselú a pozitivistickú. Čo v nej objavíte vy, nechám čisto na vás. Možno dokonca nájdete i to, čo som do textu ani nezakomponoval. Možno to len hodíte na kopu „lacných brakov“, ktoré len chceli šokovať a ukázať svoju bizarnosť a proste to nevyšlo. Príjemné čítanie. Alebo nepríjemné. Ako si to kto vezme.

Autor

UPOZORNENIE: Kniha „V novom svetle“ je dielom autorovej fikcie. Mená, postavy, udalosti a príhody sú výsledkom autorovej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná. Môžu sa vyskytnúť mená, značky javy alebo udalosti, korešpondujúce s reálnym svetom, ale autorovi nejde o žiadne zosmiešňovanie alebo hanobenie, prípadne skrytú alebo neskrytú propagáciu daných mien alebo značiek. Môžu sa vyskytnúť prvky rasizmu, násillia, neznášanlivosti alebo inej intolerancie na základe farby pleti, jazyka, náboženstva, občianstva, etnického či národnostného pôvodu, sexuálnej orientácie a rodovej identity. Autor vyhlasuje, že knihou žiadne tieto prvky neznášanlivosti nepropaguje, ani sa k nim nehlási, žiaľ, v reálnom svete sú však tieto prejavy bežné a mnohokrát dokresľujú kolorit príbehu.

Niekde začať musíme

Viktor víťazoslávne šmaril pero na stôl a obdivoval svoj čerstvo napísaný a celkom popísaný papier čiernou centrofixkou. Len on sa mohol vyznať vo svojich kresbách a popritom sa aspoň trochu venovať textu, ktorý tam načmáral. Zdalo sa mu, že napísať text pesničky pre punkrockera bude to najjednoduchšie v živote. Také priblížé básničky veď písal už i na miestnej základke, ktorú mal doslova cez ulicu. Aj vtedy sa mu zdali jeho texty skvelé, až kým si ich neprečítal tak o pár rokov neskôr. Ale jeho brat? Jeho texty nikdy zmysel nedávali a tak sa ich ani nesnažil zhudobniť. Dokonca ani samotný Tibor nie. Pousmial sa a vzal si do ruky svoju elektrickú gitaru, zapojil ju a nahodil si na hlavu slúchadlá. Ešte pár ráz musel šmírovať s konektorom, už celkom vychodeným. Musí si kúpiť nejakú novšiu a krajšiu gitaru, túto má už vyše sedem rokov a to ju má v rukách takmer každý deň. Posnažil sa niečo zahrať a do toho mrmlať text, ale bezúspešne. Dokelu, vždy keď si skúšam nový text, tak mi do toho pasuje Rammstein, pomyslel si Viktor. Účinky jeho fajčiva už i tak odzneli a potom dostal obrovský smäd. Svet už konečne nadobudol tie správne farby a nie tak šialené, ako tomu bolo ešte pred polhodinou.

A tak si zahral nejaké riffy od Rammsteinu a do toho len zbežne mrmlal svoj text. Ten text sa mu zdal akoby bez korenia. Nieкто sa presadí tým, že v songu stoštyridsaťštyri ráz zopakuje frázu „Around The World“ a nieкто musí vymýšľať slovné hračky, to nie je fér! Ani teraz nič. Dobré, keď to nejde, tak to nejde, veď to spieva už i Zdenka Predná. Osobne ju v síce v Štiavnicí nikdy nevidel, ale vraj sa tu niekde potuluje. Keby som toľko nehúlil, iste by som ju videl, zasmial sa na vlastnom nepodarenom vtipe. Znova vzal svoj popísaný list papiera a

poprečiarkoval na ňom nejaké slová a nahradil ich inými. Dobre, posledný pokus! Už sa z toho neurčitého polotovaru niečo miesilo, ale formu to nedostávalo. Viktor bol už zúrivý a tak asi po štvrtom pokazenom akorde hodil svoju gitaru na posteľ a už sa jej viac nevenoval. Tak kde je ten Tibor?

Viktor už nežil s rodičmi. Pohádali sa. A tak o nich dostával len skusmé informácie od Tibora, ktorého práve vyrazili z vysokej, keď už nemohol prenášať predmety. Tibor si teda bude musieť čochvíľa začať hľadať robotu. Ale veď čo, veď jeho by zobrali i do reštaurácie. Nie za kuchára, panebože! Mohol by tam robiť čašníka. V Štiavnicí tu máme reštaurácií ako nasratých, tak prečo nie? Trebars taký Kachelmann, prečo nie? Tam varia celkom dobre, je to podnik na úrovni. Alebo založíme už konečne tú zasratú skupinu a budeme novými Horkýže Slíže. Ale sám Viktor vedel, že od toho majú príliš ďaleko. Na Kukove texty je Vik asi príliš triezvy. Vyhodil von balkónom vyfajčenú „cigaretu s aditívami“. Už je to aj tak len špak. Tak kde je Tibor? Umelec, no to určite. Vychodil aj ZUŠku a napokon sa za klavír už asi nikdy neposadí. Ostala mu len basgitarra, občas niečo zaspieva, ale to až potom, kedy už konečne prestal mutovať. To mi je umelec, veru. Bije bandu s rodičmi, ktorí mu dali neviemaké vzdelanie a predsa len zlyhal. Ako i ja. Viktor si chcel šľahnúť do žíl ďalšiu dávku.

Napokon sa ale brata dočkal. To mu trvá, kým sa doterigá na Drienku a to má ešte i auto, sopliak malý, pomyslel si Viktor a čo ho prekvapilo bolo, že ten zvuk bzučiaka takmer ani neregistroval. Komouši vždycky do tých bytoviek šľahali bzučiaky, ktoré zobudia i stádo hluchých byvolov. Tibor sa pozdravil a nevyzeral nejak extra nadšene.

„Čo je Tibor? Vyzeráš ako prejdený valcom.“

„To je školou.“

„Vyser sa na školu. Založíme kapelu a bude.“

„A kde chceš skúšať?“

„Furt s tým robíš caviky. Ved' tu jeden starý dedko predáva byt a s ním i garáž.“

„Nemáš auto,“

„Však preto, ty trdlo!“

„Ale neodklepnú ti ho práve preto, lebo nemáš auto.“

„Ale ty máš.“

Viktor bol vždy hovado, pomyslel si Tibor, rozhodne miernejší od svojho šialeného brudera. On chce skúšať tu na sídlisku, pako. Aj keď sa zavrieme do tej garáže, budú nás počuť ľudia až spod Kalvárie.

„Musíš mať pobyt v bytovkách, čo patria družstvu, trdlo. A vieš, že my bývame na Trojici.“

Na Trojici. Už len boháči si tam dovoľia bývať, pomyslel si Viktor.

„Neboj nič, napíšem ešte zopár songov a bude.“

„Ty si dobrý. Nemáme vôbec nič, bohatstvo. Máme jednu elektrickú gitaru, jednu basgitaru, asi tri repráky a dvoch spevákov. Z čoho chceš spraviť skupinu?“

„Joj, no tak niekoho už len nájdeme, zase len dramatizuješ. Spravíme konkurz na nejakého ďalšieho vokalistu a bubeníka, keď si taký fajnový.“

No boha, pomyslel si Tibor, strácam tu čas k týmto trtkom. On si myslí, že je život gombička. Ako vždy.

„Nejaká šikovná speváčka by ale spravila...“, skúsil Tibor. Viktor bol od neho vždy väčší sukničkář, ale vedel by si predstaviť nejakú bláznivú krásku, ktorá by spievala miesto jeho škreku. Ale nie, zlepšil sa, poznamenal Viktor a keď si to tak v hlave začal mierne upratovať, zistil, že tiež by privítal nejakú mladú kosť v ich skupine. Ženy, najmä tie mladé a krásne, predsa predávajú najlepšie.

„Aj bubeníka by to chcelo. Ja som na bubny hral naposledy ako päťročný,“ zasmial sa Viktor a vytiahol si zo skrine asi jediné poriadnejšie nohavice, v ktorých sa mohol ukázať vedľa svojho mladšieho brata.

„Ešte píšeš texty?“ opýtal sa Tibor a zohol sa po roztrúsených papieroch, popísaných centrofixkou.

„Pravda. Ale keď si nič do žíl nešľahnem, tak tie texty stoja za hovno.“

„Aj tak lepšie, než moje,“ sucho poznamenal mladší brat a vzal si do rúk Viktorovu gitaru a chvíľu na nej brnkal, kým sa Viktor prezlečie.

„Ale stále horšie ako by som chcel. Čo ja viem, starnem, boha.“

„Neke, ty, veľký Viktor Kašiar?“

„Aj sa starnem. Ako pivo a nie ako víno.“ zasmial sa znovu Viktor a znova dostal chuť si zapáliť.

„Počuj, keby sme spravili konkurz na speváčku?“ opáčil Tibor a zažiarili mu oči.

Tu sa Viktor zachichotal a znova sa pokúsil byť čo možno najsarkastickejší: „Ahá, no pozrimeže! Najprv „kde budeme skúšať“ a potom „spravíme konkurz na speváčku?“. No tak, nebuď smiešny.

Budeme radi, keď nás niekde zavolajú zahrať. Ale čo, možno po čase, kto ho vie? Asi ti už dlho chýba ženská, čo.“

„Daj pokoj, ja mám predsa priateľku.“

„Iste.“

Viktor dobre vedel, že jej Tibor už pár ráz zahol. A že vraj on, Viktor, je ten idol žien, to mu tak verím holý trt, riekol sám pre seba Viktor. Áno, rád si zo ženami zažartuje, ale je to skôr Viktor, kto by chcel ženu na celý život.

Viktor bol už pripravený a chvíľami ešte čakal na brata, ktorého začalo to brnkanie na nervy celkom baviť. „Tak ideme do toho Zvolena, či kiego?“

Tak, bubeníka by sme mali...

Viktor vyšiel z ambulancie a Tibor ho už čakal. Až tak veľa ľudí zase u doktora nebolo, takže si vybavil, čo potreboval a tak sa môžu znova odterigať späť do Štiavnice. Viktor mal začínajúcu veľmi ľahkú formu reumy. Veru tak, i v jeho veku je možné dostať reumu. Viktora však tešilo, že zatiaľ si ju vie kontrolovať a v podstate len tlmiť, zatiaľ nezasahuje do jeho bežného života viac, než by mala. Stále by dokázal poriadne vyvádzať na pódiu ako na strednej. Tam založili nejakú kapelu, ale okrem skúšania hrali spolu len tri razy. Vystupovali i v Banskej Štiavnici, ale i Krupine a Zvolene. Dalo by sa považovať, že v šestnástich narobiť taký hurhaj nedokázal len tak niekto. Ale potom sa pohádali a kapela to napokon neprežila. Minimálne aspoň rovesníci v Štiavnici im predpokladali veľkú kariéru. Ale nič z toho nebolo. Tibor sa vtedy ešte len učil hrať na basgitare, nebol súčasťou Kanárikov, ako sa vtedy nazývali. Áno, mysleli si, že to je skvelý názov pre pankáčov. Ale čo, boli mladí a sprostí a keď podrástli, už ostali iba sprostí, zaspomínal si Viktor a krivo sa usmial sám pre seba. Znova mu ale ostala nepríjemná pachuť v ústach, keď sám seba videl na jednom zo starých videí, ako sa pretŕčajú na javisku v tričkách v pastelových farbách a myslia si o sebe, že sú majstri sveta a že preštia Aerosmith.

Bratia sa napokon ešte zaviezli k obchodnému domu Európa, kde si Tibor potreboval niečo vybaviť v pobočke banky, keďže takto v sobotu je samozrejme pobočka v Štiavnici zavretá. Tam bolo zase kopa ľudí a čakalo sa tam i pätnásť minút, kým sa človek dostal na rad.

„Počkám vonku,“ odvetil Viktor.

„Veď sa môžeš pokochať výkladmi v obchodoch,“ podpichol Tibor staršieho brata a vystrúhal mu grimasu.

„Nechaj si tieto doberačky.“

Viktor nebol pravý pankáč, obliekal sa ako každý frajer v jeho veku, nepotreboval vytrčať z radu ovešaný nejakými reťazami a čímom, hoci miloval svoje kožené nohavice, ale obliekal sa skôr trendovejšie, človek by nebol povedal na prvý pohľad, že je pankáč. Ozajstných pankáčov aj tak príliš nemusel, hovoril, načo sa obliekajú tak výstredne, keď to nie je potrebné a dokonca ani pekné? Iba nemal rád komerciu, to bolo celé. Keď príde do obchodu po nové handry, zoberie si to prvé, čo sa mu zapáči, zaplatí a odíde. Aj to si nové handry kúpi až vtedy, keď je to fakt nutné. Tibor je iný. Ten má snáď fetiš na tenisky a poriadne topánky, vlastní ich vyše pätnásť párov. To aj vôbec vynosí?

Ale napokon to zase až tak neriešil a bol v podstate rád, že si doktora vybavil pomerne za krátky čas. Jeho nohy ho už aj tak dosť poslúchali a reuma skôr driemala, než aby sa prejavovala a to Viktora tešilo zo všetkého najviac. Dokonca mohol pokojne zabudnúť na nejaké starosti, ktoré mával ešte pred piatimi rokmi. Dnes je z toho vonku, i keď vie, že plne zdravý už nikdy nebude. Aj kvôli jeho hlave a problémami s učením, ktoré máva dodnes. Preto radšej vidí svet v hudbe, ktorá hovorí jeho rečou.

Vyšiel pred Európou predným vchodom a v podstate sa ocitol takmer v centre mesta pred Parkom Ľudovíta Štúra. Takto v sobotu tam bola kopa ľudí s deťmi. Ďalej sa prechádzal a prekročil hranicu pešej zóny. A začul nejakého pouličného umelca. Hral na bicie. Harmonický hrmot bicích sa ozýval práve z pešej zóny. Započúval sa. Najprv sa

rozohrával, ale potom svoj set rozbalil a fúúúú... znelo to parádne. A Viktorov šiesty zmysel – hudobný – mu napovedal, že zrejme narazil na jackpot. Boha, nech už ten Tibor vyjde z tej banky, rozhodne musíme za tým týpkom, nech je to ktokoľvek! Bubnoval rýchlo a precízne. Doslova machroval! Zaimprovizoval niečo, čo by sa hodilo do nejakého drum and bassového songu a potom prešiel plynule do čohosi jemnejšieho, dokonca by sa dalo povedať, žeby na jeho podmaz mohli pokojne deti zaspievať Kohútik jarabí. Teda sa zdá, že je schopný zahrať čokoľvek, nielen rock alebo hardcore.

Nečakal na brata, iba vošiel dnu do banky. Zdalo sa, že brat sa ešte ani len nedostal na rad. „Počuj, keď ma budeš hľadať, idem k pešej zóne. Je tam počuť nejaké bubny, idem to omrknúť.“

„Neblázni, kde ťa mám potom nájsť?“

„Chod' za zvukom,“ odvetil a zdúchol.

Tibor len zatočil s očami.

Bolo príjemné počasie a teplo ho hrialo príjemne na koži. Tak sa vybral pozdĺž parku k pešej zóne a potom k bubeníkovi. Počúvala ho asi dvadsiatka ľudí. Zvuk sa na širokom námestí ozýval v mnohých ozvenách. Podišiel k bubeníkovi. Ten znova machroval. Bubnoval veľmi rýchly beat a medzitým si pohadzoval paličky. Je to sakra profesionál, pomyslel si Viktor. Ten týpek vyzeral tak na štyridsať a i na miestnych pôsobil ako zjav. Tu vo Zvolene nie sú príliš zvyknutí na pouličných umelcov (čo ma potom, ani v Štiavnicí ich príliš nevidáme, pomyslel si Vik), ale ak sa tu nejakí objavia, tak sú určite ešte starší a hrajú na husliach alebo dokonca na saxofóne. S miestnym Rómom, saxofonistom, sa Vik dokonca i odfotil a dal mu dvadsať eur. Ale ten človek aj tak vyzeral, že si za tie peniaze potom kúpil nejaký ten alkohol.

Tento tak nepôsobil. Zrejme poriadny chlap ako tak súdil. Silu má, bubnuje ostošesť a síce sa udýcha ako kôň, hrá bez prestávky už šesť minút. Mieša štýly, raz dá dobreže nie speedcore, ako si ide a potom zahrá niečo veľmi rytmické a príjemné na počúvanie, dokonca by sa dalo povedať, že rockové. Z bubnovania je štýl rozpoznať ťažko, ale Vik sa do hudby vyznal. Teraz sa zase chlap zatváril prísne a začal hrať niečo, čo Viktora presunulo na vojenskú prehliadku. Dlhو ale taký výraz neudržal, musel sa uškrnúť, keď videl, že sa usmievajú i jeho poslucháči. Takže niekde vnútri je to tiež rebel a zrejme i veselá povaha. Vik ako hudobník nikdy nepoznal introvertné duše, tí väčšinou zo seba neradi robíť šaša, aj keď zopár výnimiek sa vždy nájde a to hudobníci radi ocenia.

Viktor bol spokojný. Musí s tým človekom prehovoriť a opýtať sa na jeho kariéru. Čo ja viem, aký má motív hrať na otvorenom priestranstve? Jeho asi polhodinový set skončil priam famózne a dokonca by Viktor dokázal povedať, že ho rytmickým udieraním na bubny priam zhypnotizoval.

Simply enjoy the world how it is

Bubeník je miestny štyridsiatnik, ktorý sa volá Adrián Križan. Viktor ho pozval na pivo, len čo poodnášali jeho nástroje na kraj pešej zóny. Po bubny si prišiel jeho známy, ktorý vlastní kamión s prívesom, v ktorom často preváža nábytok. Naložili teda bubny do prívesu a odviezli sa všetci spolu v tom prívese! Tu sú tie Viktorove nápady. Prišli na okraj Zvolena, kde pomohli Adriánovi zložiť bubny naspäť na miesto ich pôsobiska – do garáže. Viktor stále v takej sigma nálade poznamenal: „Vidíš, Tibor, tu by sme mohli skúšať!“ pričom sa tváril, akoby mu to tam všetko patrilo.

Dali si po pive v bare asi dvesto metrov od jeho bydliska, ako Adrián naznačil, deti sú takto v lete u starých rodičov a žena v práci v nemocnici ako zdravotná sestra.

„Celkom ti to hrá, Aďo!“ podpichol ho Viktor.

„Pokúšal som sa hrať v niekoľkých kapelách, ale vždycky to zlyhalo. Neviem, čím to je. Je to strašne nákladné.“

Tibor sa uškrnul na Viktora. To je to, čo si o jeho zatiaľ neexistujúcej kapele myslí. Nemáme zhola nič a on chce spraviť kapelu. Už tri roky.

„Vždycky to narazilo na nejaké problémy. Ale veď sme stále na Slovensku. Ak nemáte priateľov a pozadie v marketingu, môžete si viete čo. Pískať.“

„A čo ste hrávali?“

„Občas nejaký ten rock, heavy metal a s jednou kapelou sme hrali ľudovky. Neďívajte sa tak na mňa, fakt sme si vtedy mysleli, že zmodernizujeme Senzi Senzus. Ale to tiež nevyšlo.“

„Viktor chce založiť kapelu. Ale neberte ho vážne, to hovorí už tri roky a nikde stále nie sme,“ nadhodil Viktor, upíjajúc si z Urpinera.

Vik sa obzrel na brata, akoby hovoril v mandarínčine: „Založíme tú skupinu. Skôr či neskôr. Ale to je jedno. Bubeníka by sme teda mali.“

„A aj keby, stále by sme boli len traja. Aj Depešáci sú aspoň štyria a to hrajú elektroniku!“ zakontroval Tibor.

„Chlapi, mne je to v podstate jedno. Hudbou si iba ventilujem svoje úzkosti.“

„Nevyzeráš na to.“

Boha, aspoň keby si zložil tie slnečné okuliare, pomyslel si Tibor, je tu tma ako v rohu.

„Mám nudnú robotu a také bežné starosti doma, nič špeciálne.“

Vik si konečne zložil okuliare a pôsobil ako znalec ľudských duší. Toto mi robí schválne, zaúpel Tibor v duchu, teraz sa bude tváriť, že Adriánovi vidí až do žalúdka a bude mlieť o tom, ako pozná, že hudobníci nechcú zažívať nudný jednotvárný život a že pre Adriána je to vlastne za trest.

„To poznám. Hudobníci nemajú prečo zažívať nudný jednotvárný život. Veď to je normálne za trest.“

Nezapriem, že brata poznám, povedal si Tibor v duchu a očividne pretočil s očami. To pri bratovi robil často. Niekedy mal pocit, že je bratom Jima Carryeho, akurát bez tých ksichtov.

„Čo zase točíš s očami, ty Očitoč? Nemám pravdu? Ved' keď som celý čas doma a spravím za deň jedno veľké ho, tak si myslíš, že si to užívam?“

„Aj tie bubny. Možno ste si všimli, že držia pohromade silou vôle. Iné nemám, musel by som si na ne nasporiť, čo zase by taký problém nemusel byť, ale často uvažujem, či sa na to už nevykašlem.“

„Určite nieee!“

Tibor by sa najradšej prepadol. Odvolávam tie ksichty. Ale zasiahnúť už musel.

„Viktor! Aj keby sme Adriána pribrali do našej neexistujúcej skupiny, čo mu môžeme ponúknuť? Nemáme kde skúšať, máme len elektrickú gitaru, basgitaru a bubny.“

„Však spievaš. A ja tiež. A ja ešte do toho vrieskam. Tak čo ešte chceš?“

„Čo ja viem, nejaké syntáky alebo aspoň ešte ďalších dvoch ľudí, preboha. Aj Horkýže Slíže majú päť členov.“

„A čo my sme horší od nich?“

Nevenoval sa viac tejto zbytočnej poznámke. „Adrián, poznáš ešte niekoho, kto by do toho chcel tiež ísť?“

„Poznám. Ale možno pôjde o to, čo by sme hrali. Ja zabubnujem všetko, nie je problém. Ak chcete, aby som bol pankáč, dajme tomu.“

„Nikoho nebudeme do ničoho nútiť,“ odvetil Tibor a pozrel na Viktora. Ten to nepochopil. „Chceme hrať punkrock, ale rozhodne nechceme kopírovať Horkýže. Máme svoje texty, ktoré sú skôr bližšie heavy metalu, ale žiadne emárske kecy.“

„Čo si. To by som nenapísal. Nech si emo týpci svoje kecy naložia do octu a nech si užívajú život.“

Ten je isto nafetovaný. A myslí si, že je majster svetla, nič menej. Nemáme mu čo ponúknuť.

„Proste si to premysli, môžeme spolu robiť na nejakých veciach, iste, keď nám to náš frontman, Viktor Kašiar, vybaví,“ tajuplne sa usmial Tibor.

„O tom nepochybuj.“

Fake it till you make it. Ach, buď má Viktor nejaký tromf, o ktorom neviem, alebo je silne pod vplyvom. Tibor vycítil, že je čas ísť.

„Dobre, chlapi, nie je problém. Môžeme niečo naskúšať, ale nič nesľubujem.“

Tibor zaplatil za piva a Adrián ich odviezol naspäť pred Európu, kde Tibor nechal svoje auto a rozlúčil sa. Ani Adrián si nebol istý, či nie sú bratia príliš optimistickí, ale akosi si zvykol, že posledné roky ho príliš ničím nenapíňajú a možno nejakú zmenu by si zaslúžil. Ale popravde, v ten deň ho príliš nepresvedčili. Preto ani nič nesľúbil, iba podotkol, že môžu niečo skúsiť. Podľa toho sa ďalej rozhodne či to bude mať zmysel, či nie.

Viktor trepal v aute celú cestu. Tibor sa chcel sústrediť na jazdu, ale pri bratovi sa to príliš nedalo, ale odpovedal mu často len jedno – dvojslovne. Keď ho už poriadne vytácal, že ten blázon nemienil zavrieť hubu, tak ho občas vystrašil v početných zákrutách do Banskej Štiavnice. Viktor iba poznamenal, že vygrcia črevá, ale on mal vždy žalúdok na všetko, takže mu to Tibor nebaštil. Už bol mysl'ou pri svojej frajerke. Doteraz sa čuduje, že mu nedala košom. A viac rás jej zahol. Viktor bol viac mužný než on, viac príťažlivý a viac drzý. A to sa ženám páči. Vik bol ale samotár, i keď to so ženami vedel.

„Proste bum,“ Viktor silno tleskol dlaňami, „vidíš, že to ide! Už máme bubeníka. Ak to takto pôjde ďalej, zajtra nabalíme nejakú speváčku a pozajtra marketéra a je to! Banda ako vyšitá. Už len meno musíme vymyslieť. Niečo, čo znie cool, ale nie pateticky, čo navrhuješ?“

Už dost.

„Viktor. Prosím ťa, teraz na rovinu. Predo mnou sa na frajera hrať nemusíš. Niečo ti chýba?“

„Čo tým myslíš, či mi niečo chýba?“

Povedal to tak neľudským hlasom, že si bol Tibor istý, že si musel niečo šľahnúť.

„Tri roky chceš založiť kapelu a nemáš nič. Dobre, mali by sme bubeníka, ale založiť kapelu, to chce viac, než len to. Hovorím ti to už sto ráz každý deň, čo s tým na mňa vyrukuješ. Ty nerobíš, ja ale by som chcel a mal by som. To všetko bude stáť hromadu peňazí, Vik.“

Najprv bol ticho a pozeral pred seba. A potom len precedil: „Divné, že to hovoríš ty. Ty máš peňazí, koľko chceš.“

„Vik, nezačínaj. Už sme si to toľko ráz vyjasňovali. Nemôžem za to, že sa rodičom finančne začalo dariť až keď som mal nastúpiť na základku.“

„Iste, ty za to nemôžeš.“

A nemôžem ani za to, že si sa pohádal s rodičmi, ty trdlo, pomyslel si Tibor, už zatáčajúc okolo Belianskeho tajchu. Mohol si si pokojne aj ty užívať voľnosti, keby si si neprepil mozog. A potom sa pokarhal za tú myšlienku. Zabudol, že Viktor má určitý problém v hlave, na ktorý žiaden doktor ešte neprišiel a kvôli ktorému mal problémy v škole. Niečo zrejme podedil od otca. Jeho život tak bolo

samé trápenie, až kým nezačal písať texty piesní. To mu musel uznať – dokázal sa celkom zanietiť do písania a šlo mu to. Jeho texty mali hĺbku, ale muselo sa veľa škrtiť, aby dávali i rytmicky zmysel. Doteraz si pamätajú, ako spolu zložili pesničku „Krídlatý kôň“. To boli ešte malí smradi a song bol tiež taký, detinský. Ale na svoju dobu vyspelý. Ale rytmicky zlý. Museli veľa škrtiť a nakoniec z toho spravili text, ktorý stále znel rytmicky zle, ale aspoň v rámci zábavy to vyznelo tak, že to bol zámer.

Poklady starej Štiavnice

Pár dní sa nič nedialo, obaja bratia si žili svoj život ako doteraz. Viktor ďalej tvoril, aj keď vedel, že jeho texty nebudú mať zmysel, keď ich neprednesie publiku. Pomaly dokončoval asi piaty song, ale až pri tom piatom zistil, že rozmýšľa príliš otvorene. A pripustil, že sa jeho mladší brat rozhodne nemýlil a hnevalo ho to. Napokon jeden celý deň len tak preležal a nespravil vôbec nič. Poobede si pospal, keď ho vyrušil telefón. Zdvihol len preto, lebo to bol Tibor. Možno má nejaké novinky o Adriánovi.

„Viktor, žiješ? Nehlásiš na mi na Facebooku.“

„Nasrať Facebook. Som radšej, keď mi zavoláš. Čo máš nové?“

„Nejdeš so mnou do mesta?“

„Na pivo?“

„Hľadať.“

To bolo ich tajné heslo. Hľadať. Ešte ako malí chodievali po zbúraných objektoch v okolí Banskej Štiavnice a hľadali. Tu nejakú starú mincu, tu kus dávno strateného denníka, občas kus sošky. Ešte ich otec Emil chodieval takto po centre a hľadal stopy starého mesta. Jeho synovia sa ale museli mierne preorientovať, keďže za otcových čias bolo veľa objektov pred rekonštrukciou. Sám si spomína, že Banská Štiavnica od sedemdesiatych až po deväťdesiate roky takto turistov nelákala ako dnes. Odvtedy sa veľa budov zrekonštruovalo. Synovia teda už chodievali na odľahlejšie miesta na lov. Šli i za legendami

opradeného rozostavaného domu v Štiavnických Baniach, kde údajne straší duch nemeckého vojaka. Nič také zaujímavé tam nenašli.

Viktor nemal príliš chuť ísť do mesta a tak navrhol sa prejsť okolo Klingeru a možno si dať i takú menšiu túru odtiaľ k Veľkej Vodárenskej. V podstate sa chcel len porozprávať. Už v aute vyzeral akosi skleslo.

„No čo je? Nevyzeráš nejak veselo.“

„Ja neviem. Štve ma niečo, neviem čo. Asi to, že si mal pravdu.“

Tibor vedel, že teraz bude nasledovať dlhé kajanie sa.

„Asi žiadnu skupinu nezaložíme. Dával som si dokopy dva a dva a zdá sa, že nemáme šancu. Poznáš ma, viem veľa vybaviť, ale akosi mi došli nápady. A tiež peniaze.“

Tibor sa len uškrnul. Zrejme mu vyprchali drogy a tak si určite bude nejaké peniaze pýtať od mladšieho brata, preto hneď vyštekol: „Nič ti nedám.“

„Nie, nič nechcem.“

To bolo prekvapivé. Takto hral na city Tiborovi a ten mu vždy občas nejaké peniaze dal. Teraz ale nie.

„Štve ma to. Nikde sa neposúvam. Možno by tá kapela ma prebrala k životu, ale problém je ten, že neviem, kde začať. A ak by som aj začal, čo ďalej? Už ťa s tým musím unavovať, že? Asi budem len obyčajný tuctový chlapík v nudnej robote. Asi čím skôr sa s tým zmierim, tým lepšie. Pre teba i mňa.“

Dnes bolo príjemne teplo, ale v Štiavnicí je vždycky miesta, kam sa v hornatom teréne dá schovať pred slnkom. Aj jej hornatá poloha zaručovala veľa slnečných dní i v zime. Mala však jednu obrovskú meteorologickú nevýhodu: keď začalo pršať, tak lialo. A dokázalo liať i celý deň. Vtedy malo zmysel sa iba schovať a prečkať ten deň v suchu. Dnes tomu tak našťastie nebolo. Bratia ale v okolí Klingeru nevedeli nájsť miesto, kde hľadať. Lokalitu mali už poriadne preskúmanú, dokonca si Tibor o tom robil kedysi i záznamy, ale už ich denník nálezov je rok bez nového záznamu. Nie preto, žeby nič nenašli, iba si ho so sebou už tak často nebrávali. Obaja vlastnili celkom peknú zbierku krásnych zbytočností, ktoré im pripomínali detské časy. Dnes nič nenašli a to prekurali celé okolie a autom sa vyviezli až na Hornú Roveň. Aj tam už ale obaja poznali každý kamienok. Preto sa vybrali naspäť do mesta. Dajú si pivo, znova popreberajú, čo je nového a pôjdu po svojom. Zrazu sa ale ozval podivný rachot a auto očividne začalo bočiť doľava.

„Doriti! Mám po kolese!“ zhúkol Tibor. A naozaj, auto zrejme dostalo defekt.

„Ty si ešte stále nevymenil tú pneumatiku odvtedy, čo sme boli v Prievidzi?“

Kto mlčí, ten svedčí.

„No dobre, tak čo teraz?“

Tibor sa snažil udržať auto na ceste a v rýchlosti uvažoval: „Pôjdeme na benzínku nad Grünerkou. Aj tak som toho tátoša chcel umyť. Tam vymením i tú gumu, ešte že som si ju nechal v kufri.“

Tibor to odstavil tak, aby nikomu nezavadzal a obaja vyšli z auta. Tibor si to namieril rovno do kufra a niečo tam hľadal. Viktor mu ponúkol pomoc, ale Tibor takéto veci zvláda sám a tak ho nechal moriť

sa s tým samého. Hlavne teraz musí vychladnúť, keď sa mu niečo pokazí na aute, je nervózny a je taký dovtedy, kým nedá auto znova do cukríkového stavu. Viktor sa teda rozhodol, že zájde do kaviarne na benzínku. Poznal sa tam s obsluhou, občas si vymieňali kvalitné, často nedostupné fajčivo.

„Nazdar, Robo, tak čo, kšefty idú?“ zahúkal Viktor na celú, teraz prázdnu kaviarničku.

Robo sa pozdravil a zažartoval: „No však vidíš, že tu mám natrieskané!“

Bratsky si podali ruky.

„Čože ťa tu sem zavialo dnes? Dáme bagetu, či niečo silnejšie?“

„Bageta postačí. Brácho píchol a teraz tam vonku mení gumu.“

Robo sa zatváril podozrivo. „Na aute?“

„Jasněže, na aute!“

Robo dal Viktorovi bagetu a ten hneď požiadal i o druhý kus tej istej bagety: „Nebudem sebec a dám mu tiež ochutnať z mojej bagety.“

Robo sa znova zatváril rovnako podozrivo, teraz dobreže nevybuchol od smiechu.

„Človeče, apropo, dobre, že ťa vidím. Ešte chodíte hľadať poklady?“

Viktor spozornel. Robo sa o ich Hľadanie nikdy nezaujímal, ale vedel o tom.

„Aj dnes sme boli, ale našli sme akurát kameň na ceste, čo nám rozbil pneu. Štiavnicu a okolie už poznáme pridobre na to, aby sme tu našli niečo nové.“

„Tak to máš potom dneska šťastie ako fras,“ zanôtil Robo a vybral niekde spod pultu (ale že to tam musel dlho hľadať) niečo, čo hneď upútalo Viktorovu pozornosť.

„Vieš, že mne sú také taľafatky nanič a viem, že ty také zbieraš.“

Robo mu ukázal akýsi šperk. Podľa jeho ďalších slov ho Robo našiel na povale domu, ktorý kúpil v Štiavnických Baniach. Menší banický domček rokmi nepoužívaný a poriadne schátralý. Šperk našiel len tak pohodený na „super starom stole“, nikdy ním asi nebolo ani hýbané. Vzal ho, nechal ho profesionálne očistiť a schovával si ho tu práve pre tento okamih. Viktor svojho času do kaviarne často chodieval, no práve vtedy, keď túto zrejme bižutériu našiel, akoby naschvál sa ten človek neukazoval.

Šperk sa nezdal nejak extra vzácny. Bola to ostane guľôčka, avšak s jednou stranou trochu plochšou, aby pekne rovno stála. Bolo to pekné guľaté sklenené ťažítka s priehľadným sklom. Ak by mal ešte jedno také, krásne by sa obe vošli do dlane. Vnútri skleneného ťažítka sa vynímal krásny modrý zaoblený kamienok vo farbe modrej skalice, možno polodrahokam, akých sa v Štiavnických vrchoch našla už kopa. „Keď som ho našiel, cez to sklíčko ten kamienok nebolo vidieť. Je tam dokonca po obvode vidieť akýsi piesoček. Divné, že sa vôbec nehýbe, asi je zaliaty do priestoru medzi sklom a kamienkom,“ poznamenal nálezca ťažítka a pokračoval: „Ten historik, čo mi ho leštil, poznamenal, že môže mať štyridsať rokov, že videl podobný za socíku. Takže asi príliš veľkú hodnotu nemá.“

Teraz sa rovnako podivne zahľadel Viktor na Roba. Tomu do došlo až za hodnú chvíľu: „Leštil mi to sklíčko!“ zachichotal sa.

To mi je jasné!“ uškrnul sa Viktor a vzal si ťažítko do ruky. Bolo neobyčajne ľahké, možno to ozaj nebolo ťažítko. Pár papierov by snád podržalo, ale nie celé hárky. Zvláštne. Nikdy na také niečo nenatrafili. A to sa vlámali i do ťažšie dostupných domov. Prečo ho len Robo nevolal, keď o ich koníčku vedel? Mohli mu spraviť s Tiborom „kompletnú historickú expertízu domu!“

Robo, akoby vedel, na čo Vik myslí: „Nič také zaujímavé, čo by teba, alebo Tibora zaujímalo, sme nenašli, len samé taľafatky z komunistickej Štiavnice. Ale toto je predsa len aspoň pekné, nie? Možno nejaký amulet, čo ja viem. Pre šťastie, ktorého ste dnes príliš nemali.“

Viktor si nebol istý, či tento predmet už niekde nevidel, ale hneď sa Roba opýtal, čo za neho chce. „Ale no tak, kamarátovi predsa i zadarmo. Čo by som z takej veci mal? Nikto to u nás nepoužije a keď už máme to dieťa na ceste, ešte by sa to i rozbilo. Ale keby si mi predsa len chcel za to niečo dať, postačilo by mi aj nejaké to oregano, if you know what I mean.“

Zisky z misky

Viktorovi sa napokon splnil sen. Spontánne zahral na gitaru v jednom zo štiavnických podnikov a zožal vcelku úspech. Bola to síce akustická gitara a na nej ako hovoril „zabudol hrať“, ale predsa len zaimprovizoval akustickú verziu jeden zo svojich pesničiek a stal sa hviezdou podniku. A hneď ho samotný majiteľ podniku ponúkol, aby zahral na menšom festivale, ktorý bude poriadať. Keď sa Viktor priznal, žeby by nemusel byť v tom sám, majiteľ bol nadšený. Zavolá si i brata a Adriána a zahrajú. Asi to ešte nebude ono, na skúšanie majú necelý mesiac, ale pokúsia sa. Hneď bratovi zavolať. Spoločne zavolali Adriánovi a ten im naznačil, že má do Štiavnice aj tak cestu a že sa zastaví.

Tibor si prenajal jeden menší dom na pol roka. Bol trochu od ruky a mimo hlavných ciest, preto sa prenajímaj ťažko a predával ešte ťažšie. Majiteľ domu bol i tak uzrozmeneý s tým, že bývať sa v ňom bude len zriedka, keďže pôjde skôr o skúšobňu. Tibor si to už i tak mohol dovoliť, začal pracovať v miestnej fabrike a robota to bola síce fyzicky náročná, Tibor sa toho nezľakol. Zarobil si tak akurát, aby mohol platiť nájom. Viktorovi ale pohrozil, že to je ešte len začiatok a keď sa neuchytia za ten polrok, tak to balí. Viktor rozumel. Až príliš dobre.

Na festival prišli pripravení, trochu vystresovaní, ale napokon to celkom zvládli. Zahrali tri songy podľa textov od Viktora. Predstavili sa ako skupina „Over The Edge“, to vymyslel Viktor doslova namieste. Vôbec nad názvom nepremýšľali, šli do toho len kvôli tomu polroku,

kedy to môže byť úspech alebo to skončia predtým, než sa to vôbec rozbehne. Ale s tým rátali všetci účastníci.

Viktor dokonca skoncoval s ľahkými drogami. Celkom náhodne mu do uší začal hrať na youtube akýsi set future garage žánru, zameraného na sústredenie. Viktor doslova prestal na desať minút písať a vyzeral, že si tú hudbu priam užíval. Tibor sa musel presvedčiť, že nesníva a tak mu dlaňou prešiel popred oči. Viktor bol duchom ale plne pri vedomí. „To je hudba pre moje uši. Škoda, že také niečo nebude predávať. Ale čo, aspoň sa pri tom dá dobre sústrediť a oddýchnuť.“

Pár ráz ešte v Štiavnicí zahrali. Aj v Krupine i Zvolene. Ale honorár bol vždy skôr symbolický a to prešli už dva mesiace a Tibor stále platil nájom zo svojho, veľa si nezarobili. A i keď sa im podarilo na festivale v Banskej Bystrici získať trošku vyšší obnos, napokon mu museli vraziť do techniky, hlavne ozvučenia. Po tých dvoch mesiacoch to teda vyzeralo znova zle-nedobre, aj keď mali už miniatúrnu fanúšikovskú základňu. Stále to nebolo ono. Rozhodne ich to bavilo, hrali síce dokola tých istých päť songov a Viktor sa vedel poriadne rozohniť, ako bolo u neho zvykom. Užívali si to, ale financie dochádzali.

Mierny úspech zažili v Trenčíne. Konal sa tam punkový festival a tam to konečne malo grády. Zahrali dva songy ako predskokani a vyzeralo to tak, že sa možno konečne dostanú na hudobnú mapu Slovenska. Kiežby tomu tak bolo. Marketingu sa nikto z nich nerozumel a i keď Viktor vedel vybaviť temer všetko, na niektoré veci bol celkovo prikrátky.

Miniúspech, ktorý takisto príliš nepomohol, nastal v Čechách. Trepali sa tam pol dňa aby vystúpili na desať minút. Ale zas a znova, po ich vystúpení boli zase členom davu. Bolo to zvláštne. Keď človek zahrá pred tisícom ľudí a tí sa bavia, keď potom zostúpi z pódia, nikto po ňom ani neštekne. Tiborovi to zase až tak nevadilo, Adrián si užíval tiež, ale Viktor bol z toho nešťastný. Brácho mu dal len pol roka a zatiaľ to nevyzeralo nijak extra.

Kým sa doterigali z toho koncertu do Štiavnice, bola už noc. Striedali sa za volantom a debatovali o budúcnosti kapely. Len Viktor to videl v zlých farbách, Tibor a Adrián sa zdali, že si to užívali, teda aspoň kým majú financie.

„Ale no tak, Vik, pozri sa, založili sme kapelu? Založili. Koncertujeme? No dajme tomu. Po pol roku prídu výsledky, nič sa neboj.“

„O to by nešlo, Tibor, ale sme všade skôr za amatérov. Videl si tie ksichty vpredu? Presne ako v Trenčíne. Len čakali na to, kým skončíme.“

„Vyser sa na to.“

Tibor si upíjal z plechovkového piva a priťukol si s Adriánom. Dobre, takže to budem musieť došoférovať až do Štiavnice, pomyslel si Viktor. Takmer nikdy nie som triezvy a teraz som ostal triezvy ako jediný z našej bandy, to som teda dopadol.

Prišli do svojho nájomného domu všetci nakomplet unavení ako myši. Tibor sa celkom dobre ožral, ale kontroloval sa, nebol celkom na mol, iba veselý ako Smelý zajko v Afrike. Adrián mal aspoň toľko súdnosti, aby sa vysprchoval a trochu osviežil. Aj tak už len zaľahnú na tie najlacnejšie postele, ktoré našli v obchode s nábytkom a budú

chrnieť až do rána. Adrián ale prišiel v celkom dobrej nálade. „Je-libo pohádku?“

To si takto z bratov uťahoval. Adrián vedel rozprávať kopec vymyslených príbehov, ktorými bavil najskôr svoje deti a potom i bratov Kašiarovcov. Viktor sa zahľadel na jednoduchý stôl z Ikey, ktorý bol plne zahádzaný všakovakou technikou. Tam vybalili asi polovicu zo všetkých vecí, ktoré si so sebou zobrali do Česka. Potom sa pozrel na menší stolík uprostred izby, okolo ktorých boli naukladané postele v dôstojnej vzdialenosti. Ten bol zavše prázdnejší, váľal sa tam ovládač od telky a nejaké papiere, zaťažené ťažítkom, ktoré dostal od Roba. Viktor priznal, že je neporiadny, to ťažítko mal už dávno odniesť medzi ostatné zbytočnosti.

Adrián sa šmaril na postel, až to zaprašľalo. Tibor už takmer spal a Viktor si chcel vsugerovať, že nie je unavený, dostával sa znovu do depesií, ale šoféroval takmer polovicu cesty tak i naspäť. Takže unavený bol až do špiku kosti.

„Myslíte si, že niekedy prerazíme?“ od tmy sa ozval Adrián.

„Myslím, že by sme mali zamestnať nejakého marketéra. S ním to pôjde ľahšie,“ zamrmlal Tibor.

„A aká by podľa vás mala byť? Mladá, štíhla?“

„A schopná!“

Viktor nerozumel. Zrazu to bol on, ktorý sa správal utiahnutejšie, než jeho brat. To bude tým, že som triezvy a už som dlho nemal žiaden Oregon, pomyslel si. Ťažké časy.

Adrián ich ešte trochu naťahoval a začal prednášať nejaké básne. Neustále sa niečo vypytoval. Viktor teraz zistil, prečo si dával do žíl ľahké drogy. Bez nich je život nafigu. Napokon ale zaspali všetci naraz a nejako podozrivo tvrdo.

Snová realita

Viktorovi sa oči zatvorili ako poslednému. Nebol si istý, či už spí, alebo ešte nie. Zdalo sa mu, že vo sne vidí presne to, čo v realite a teda izbu, mierne osvetlenú svetlom z nočným lúčom a interiér ich domu, ale zazdalo sa mu, že zo stola niečo svieti. Buď tam omylom nechal zapnutý mobil, ktorému zasvietila obrazovka, alebo sa mu niekto snažil dovolať? To by snáď mal počuť i nejaké zvuky. A veruže niečo počul. Ale znelo to ako psychedelická hudba z magnetofónovej pásky, ktorá sa natiahla pred rokmi a hrá falošne, až to fyzicky bolí. Na magnetofónové pásky si Viktor ešte pamätá, a to i na deň, kedy už ich nebolo možné zohnať v bežných obchodoch. Nahrával si na ne svoje prvotiny. Ale toto znelo falošne a disharmonicky. Tak počkať, žeby som si predsa len šľahol nejaký ten Oregon? Nepamätal sa, žeby si ho od niekoho kupoval alebo menil. Tak to mi je sen teda...

Vstal. Tma okolo neho bola... divná. Akoby stál v čiernej hmle, cítil, ako sublimovala. Tak potom stál v čiernej kocke? Nebol to telefón. Predmet na stole, ten talizman, svietilkoval na jasne modro, a to až tak, že z neho vyžaroval chlad. A potom začal blikať a blikal a blikal a blikal. A všetci vstali. Hej, bol si to ty? Kto? Ja? Nepýtaj sa? Čo to je: Adrián vstal. „Hej, človečku nešťastná, čo sa deje? Mám pocit, akoby sme ..... br, čo? Nevieť sa ovládať.“

Viktor len stál a očami hypnotizoval ten predmet. Modré. Adrián sa snažil prebrať, ale takisto len stál a mal pocit, že stojí nad útesom. „Boha, Viktor, vysvetlíš... mi, čo sa, krucinál, deje?“

„Čo ja viem, spíme? Ale ehm, to sa fakt nedá,“ zanôtil Viktor a uvedomil si, že tento sen bude možno nočnááá mora. Nie všetci vstali. Tibor sa len rozospato díval na oboch a zazíval.

„Čo nespíte, kluci a kľučky...?“

„Ja by som aj, ale čo to s nami je?“

„Dobre, plán. Čo sa dofrasa, deje? Spýtal sa Adrián a zrazu bez problémov presúval miestnosťou. „Hm, aj rozprávať zrazu viem. Zaujímavé. Asi to prejde, šulini, poďme von.“

„Aké svetlo?“ snažil sa niečo vidieť Viktor a díval sa cez okno, nevedomujúc si, že tiež už dokáže artikulovať.

„Niečo si hovoril o svetle? Akom?“

Všetko sa zmenilo. A boli na celkom inom mieste. Na Trojičnom námestí. Pričom ich dom od neho stál asi dva kilometre. „Hej, Viktor, sick oblečenie!“ zanôtil Tibor. Viktor si nevedel spomenúť, ako sa k nemu dostal, veď ešte len teraz ležal na posteli. Dobre, asi mám halucinácie, prikývol Viktor. Ale schválne sa pozrel na svoje oblečenie. Mal na sebe dlhý kožený kabát, ktorý akoby mierne svetielkoval. Pozrel sa na Tibora. Prečo všetci vyzeráme tak cool, pomyslel si. Aj Viktor vyzeral zrazu inak. Vlasy mal upravené ako pravý punker, blond vlasy s akýmsi mierne červeným nádychom, začesané dohora, s vyholenou ľavou stranou. Nikdy ho takto vystrojeného ešte nevidel. Takisto mal akýsi plášť svetlej farby s kapucňou a keď sa Viktor zahľadil na svoje topánky, priam žasol. To je tá jeho posadnutosť teniskami. Tieto mali zvláštne tvary, ale napriek tomu vyzerali zaujímavo a efektne. Toto je ozaj super! Odniekiaľ vyšiel Adrián. Ten vyzeral, akoby šiel do boja, panečku! Jeho oblečenie zase kombinovalo modernú módu s akýmsi brnením. Adrián si však na neho vôbec nestážoval, prišlo mu ľahké a úžasné.

„Svietime ako žubrienky, človeče,“ poznamenal Adrián a díval sa na svoje nohavice, ktoré mu sadli náramne a po bokoch mali akési neónové pásy. Viktor si zložil okuliare a tie chvíľami študoval. Divné, sú tmavé a zakrývajú mi určite celý ksicht, ale všetko cez ne vidím i tak svetlé a farebné, pomyslel si.

Aj okolie sa drasticky zmenilo. Trojičné námestie vyzeralo rozhodne inak. Farebné, neónové, plné farieb, budov, ktoré sa im menili pred očami a tmavou oblohou, ktorá sa skôr zdala ako čierny blankyt, ktorý pokrýval celý horizont.

„Asi mám halucinácie,“ neskryte poznamenal Viktor a pozrel do dlane. Určite na rukách nemal rukavice, čo sa pozeral tak pred minúťou. Ale nenašiel tam žiadnu cigaretu ani nič tvrdšie. „Viktor! To nebudú halucinačky, ale niečo horšie. Alebo lepšie, ako si to vezmeš.“

„O čom táraš?“

„Že to by sme mali mať halucinácie všetci snád, nie?“

„No len počkaj, keď sa z toho zobudím, ak si to budeš pamätať, tak potom zaiste. Podme niekam.“

Ak by ich brala kamera spredu, vyzerali by ako najväčší machri, čo kedy stúpili na povrch zemský. Tibor, Viktor a Adrián kráčajú smerom do kopca na Trojičné námestie. Zrazu sa okolo nich objaví mnoho ľudí. Vyzerajú vo festivalovej nálade. Teraz pri morovom stípe vyrástlo pódium. Zahrali jeden zo svojich anglických songov. Celkom sa odviazali a hrali akosi lepšie, než kedykoľvek predtým, nikdy to takto Viktor nevnímal. Jedno však vedel. Hrali veľmi krátko. Pamätá si to niekto vôbec? A stalo sa to? Ani si nepamätal, že bral do rúk gitaru!

Toto vystúpenie by pokojne mohli považovať za úspech, ale Tibor dobehol svojho staršieho brata a rýchlym chmatom si ho otočil k sebe: „Boha, prečo si tak improvizoval? Na tom sme sa nedohodli!“

„Neviem, čo som hral, prisahám. Ale viem, že som reagoval som len na Adriána, keď začal svoje sólo hneď na úvod.“

Adrián sa škrabal na hlave a zistiť, že v *snovej realite* má plešinu o čosi menej výraznú, len zamrmlal: „Neviem, čo sa stalo. Ale nehovorte mi, že som to spískal len ja. Tibor hral akordy ako z iného sveta.“

Tibor zmiernil rétoriku a obzeral sa po svojich kolegoch: „Dobre, nechali sme sa uniesť všetci. Ale čím to je?“ položil si nerečnícku otázku.

„Asi si si nevšimol, môj krásny bruder, že sme v *snovej realite*. Tu je akosi všetko iné! Asi tá zmes farieb, neónu, tých veselých ľudí a Štiavnica z iného uhla nás *proste opantala*.“

Tibor i Adrián napokon prisvedčili.

„Nikdy som sa necítil takto voľný,“ odvetil Adrián, stále sa obzerajúc okolo seba, akoby ešte stále nespracovával veci okolo seba, „ale čo s tým budeme robiť ďalej?“

„Môžeme sa tváriť, že sa to nestalo.“

„Nestalo sa čo? Že sme zaimprovizovali lepšie songy, než aké dokážeš napísať?“ podpichol Tibor. Neznal, že si z brata uťahuje. Viktor sa zamračil.

„Podme sa prebudiť.“

„Vidíte to, čo vidím ja?“

Niektor farebný k nim pristúpil. Usmievala sa. Kto to je? Vlázky po pleciah jej hýria farbami dúhy, lišiackym pohľadom spoza tmavých slnečných okuliarov častuje členov kapelu „Over The Edge“ svojim úžasnym, mladistvým výzorom. Naprosto ich ohromuje. Má na sebe tesný tmavý kostýmok bez rukávov, ktorý len tak tak dosahuje dĺžku po stehná. Rozopla si ho a odhaľuje svoje biele telo ešte viac, stále ale v rámci podivnej, ale stále trochu prudernej neperverznosti. Viktor mal pocit, že mu srdce vynechalo jeden úder a začalo sa mu dýchať o niečo ťažšie.

„Aha! Moja nová obľúbená skupina!“ zanôtila a hneď sa k nim prihrnula ako veľká voda. „Ahojte, ja som Kristínka!“

A hneď sa prihrnula k Viktorovi a ten sa spamätal aj najrýchlejšie a hneď si ju privinul k pásu – ako pravý lámač ženských srdiec. Tibor si až teraz všimol, že má vo vlasoch akúsi čelenku, ktorá jej na hlavu umiestnila trojuholníkové ktovieakého zvieratka, zrejme plyšového. Farebná a hravá, akoby prišla z nejakého comic conu. Viktor sa hneď otočil k bratovi a neskrývane a veselo odvetil: „Tak vidíš, aké fanúšičky tu máme!“

Kristínka bola ozaj trochu bláznivá a rovnako náruživá sa zvitála i s Tiborom a Adriánom. Ten celkom očividne očervenel.

„Nechceš podpisy?“

„Radšej si zájdem s vami na drink, čo vy na to?“ mierne vyplazila jazyk.

Bavili sa o všeličom možnom. Kristínka s dúhovými vláskami, ktoré jej padali do čela a vždy si ich musela zhrabnúť. Ale je to bláznivá a veľká kočka. Adrián z nej bol síce unesený takisto ako bratia, ale

radšej si držal odstup. Nevedel, čo môže od tohto divného sveta očakávať.

Fakt krutá halucinácia

Bar v *snovej realite*. Vôbec sa nepodobá sa nič, čo existuje v Banskej Štiavnici. Všade panuje dobrá nálada, hrá hudba v štýle reggaeton, ale celé je to akoby doplnené AI. Okolo sa neustále menia farby a tvary. Viktorovi sa zase zatočila hlava. Divné stavy sa vracajú. Vracajú?

„Boli ste skvelí!“

„Ďakujeme. Nehráme ešte tak často, žeby sme sa tak etablovali na hudobnej scéne, ako by sme možno i chceli.“

„Ale tu ste v *snovej realite*. A tu vás všetci milovali, to ste predsa videli.“

Viktor sa snažil tváriť zamyslene: „Možno je to tak. Ale i tak nevieme, čo je toto za realitu – a prečo naše odevy vyzerajú tak – cool! To bude...“

„Vlastne, pravda, Kristínka, ty zaiste vieš niečo viac o tomto svete,“ skočil bruderovi do reči Tibor.

Kristínka sa trochu pomrvila na stoličke, chytila si hlavu do oboch dlaní, pričom si mierne pokrivila členku s ušami: „Neviem, užívaj si.“

„To sa mi páči. Ale ako sa z tohto sveta dostaneme?“

„Nie žeby sa nám tu nepáčilo, ale musíme si na seba zarobiť,“ starší z bratov Kašiarovcov si ťažko odfúkol.

„Azda to spoznáte. Neviem.“

„Dobre. Takže ty nemáš nič do činenia s týmto svetom.“

„Neviem, kam tým mieriš,“ to bol čo za sladký úsmev?

„Iba sme v tomto svete prvý raz a sme trocha zmätení,“ pridali sa do debaty bubeník.

„To nevadí. Zvyknete si. Možno budete môcť prísť i inú noc.“

„Možno ešte jedna otázka: Takto sme hrali prvý raz. Tie skladby sme dosť zimprovizovali. A ja si z toho asi viac než polovicu ani nepamätám...“

„Išli sme len akoby podľa osnovy. Proste sme ten song zahrali inak. Čím to je?“ Viktor sa znovu krivo zadíval na brata, ktorý mu znova skočil do reči.

„Fakt? Tak to uši dolu, šéfe!“

„Ale tak to je jedno teraz, pripime si!“

„Na zdravie!“

Všetci si štrngli, medzitým sa hudba zmenia na punk metal, chvíľu si popijajú a Kris sa vlní v rytme hudbe.

Viktorovi sa zdalo, že tá hudba akoby ani nešla z priestoru, ale skôr z jeho hlavy. Nechal sa ňou unášať a začal si spievať refrén skladby „Zisky z misky“ aspoň tak, ako si ho pamätal. Ostatní sa pridali. Kris dokonca tiež, ale až pri druhom verši. A to, čo Viktor v tom momente zažil, nedokázal popísať. Kristínkin hlas – tak vznešený, dostatočne silný, s krásnou farbou a dokonalým zvukom! To bolo ozaj dobré! Fakt, že to ušlo. Taký hlas mať v skupine, človeče!

Zrazu sa prebrali naraz, ale ostali ležať na posteli, akoby nevládali ani len pohnúť očami. Viktor sa pristihol, že leží na chrbte, pričom takmer vždycky spával na pravom boku a na chrbte sa bál spať

kvôli ťažkým snom, ktoré ho prenasledovali v detstve. Opatrne prehovoril do ticha: „Ludia?“

Nikto sa neozval.

„To, čo sa stalo, nebolo iba mnou, že?“

Tibor sa predsa len voľky-nevoľky posadil na svojej posteli, ktorá bola najbližšie k dverám a otočená k Adriánovi a Viktorovi. Vyzeral, akoby sa práve vyliahal z vajíčka: „To čo bolo?“

Asi minútu len tak polihovali a spracúvali udalosti z noci. Vonku sa už brieždilo.

„Prisámtrt, že sme sa večer neožrali, či hej?“ začal Viktor a pomaly sa sunul z postele, sediac a nechápajúc.

„Ja som sa asi. Ale čo vy? Akú máte výhovorku?“

„Ja som čistý už mesiac!“ ohradil sa Viktor.

Adrián sa prebudil naplno až ako posledný. Chvíľami mal ešte sklený pohľad, ale potom predsa len nesmelo prehovoril: „Čo sa stalo?“

„Neviem. Zaiste tu nemáme žiadne ehm, nepovolané látky, „uškrnul sa Viktor a vstal, „ale dačo sa nás kompletne zmocnilo.

„Takže to nebol len sen? Videli ste to, čo som videl ja?“

Obaja bratia prikývli.

„Pamätám si každé slovo, každý jeden dotyk, dokonca by som povedal, že i by som vedel identifikovať i vône. Priestorov, drinku, Kristínkinu vôňu...,“ zadúšal sa Tibor. Zívól a natiahol sa ako statný lev.

„Takže... sa to teda fakt stalo.“

„Ad, nepanikár. Nech sa stalo, čo sa stalo, musíme to nejako vyšetriť. Či to bolo real alebo len halucinácia, to ešte nemám šajn. Ale musím povedať, že ma to celé nejako znepokojilo.“

„Či znepokojilo!“ zvýšil hlas Adrián a vystrelilo ho z posteli, akoby zjedol pravítko.

Viktor znovu hodil pohľadom vôkol seba. Našiel tam väčšinou len neporiadok, ktorý tu nechali večer, keď sa vrátili z Čiech. Potom sa ale natiahol na stolík a vzal do ruky amulet.

„Aj vám sa zdalo, že jemne svetielkoval, keď sme šli spať?“

Tibor znechutene odvrkol: „Snád' si nemyslíš, že to bol ten malý amuletík! A možnože svietil preto, lebo je fosforeskujúci.“

„To by sme si ho všimli už vtedy, keď sme zhasli svetlo.“

Ale musel mu dať za pravdu. Ale istý si rozhodne ničím nebol.

„Aj mne to príde somarina ako voda v koši,“ poznamenal Adrián a šiel do kuchyne si naliať džús.

Viktor si spomenul i na svoj prvotný pocit, keď túto vecičku videl. A potom, keď ju držal v rukách. Vtedy ten pocit nevedel nijak odôvodniť a rýchlo naň zabudol. Teraz si ale spomenul. Toho predmetu sa bojí. Položil ho znovu na stôl a chvíľami sa na neho díval, hypnotizoval ho pohľadom.

Tibor sa znechutene postavil z postele a narovnával si chrbticu. Pritom vydával podivné zvuky, miešajúce zívanie a volanie divočiny.

„Nech sa stalo, čo sa stalo a kto alebo čo to vyvolalo, Viktor, pamätáš si na ten song?“

„Prerobili sme ho priamo na javisku.“

„Pravda. A prerobili sme ho na lepšie. Pamätáš si ešte na tie zmeny?“

„Mal by som. A to je divné, bol by som dal ruku do ohňa, že pre mňa to bol okamih, doslova sekundy.“

„Nerozumiem ničomu ani trochu... ten song bol dobrý tak ako bol, ale predsa sme ho ešte zlepšili. Nechápem. Ale neviem, či z neho nespravíme iba remixovanú verziu. Veď mala bezmála sedem minút!“

Sedem minút! No nech sa prepadnem...

„Fakt? Ty kokso z Marsu. No máš určite recht, taký song dnes nepredáš.“

„Stále len o peniaze....“

„Čo sa čuduješ? Keď chceme prežiť, musíme robiť hudbu pre masu. Len tak to budeme môcť robiť ďalej.“

Tibor vyskúšal na svojho brata programátorský humor: „Presne tak. Duša – Error 404: Not Found.“

„No a? Refrén môže byť pokojne – óóóó éééé – ale keď sa si podarí zložiť hudbu, ktorú náš mozog pozná, zaklincuje si ten tvoj song k tomu najlepšiemu, čo pozná. A vyhráš s ním Eurovíziu.“

„Daj mi pokoj s tou politickou paródiou!“ odvrkol Tibor a odišiel za Adriánom.

Komu straší vo veži

Viktor stále uprene pozeral na ten predmet. Tiborovi vrael, že si ten song pamätá, ale nie je si istý. Ale čím dlhšie sa na ten predmet díval, tým viac sa mu vynárali spomienky na nočný záťah a spomínal si i na veci, ktoré sa stali v priebehu sekúnd. Lahko sa vynárali a tak si vzal do ruky zápisník a začal písať. Potom chvíľami i kreslil. Viktor vedel zapísať celý song tak, akoby ho predkladal pred trojčlenný orchester – ako partitúru. A tak písal a písal, nevnímal svoje okolie. Dnes je sobota a on práve dostal chuť písať. Najprv sa mu podarilo spomenúť si na každý detail songu „Zisky z misky“ a potom i na „Nuclear Winter“. Zdalo sa mu, že v *snovej realite* ten song zahrali o niečo pomalšie, čo mu dávalo mrazivejšiu atmosféru. Aj text mierne upravili, ale Viktorovi trvalo celý deň, kým si spomenul na úplne všetky detaily. Večer bol však spokojný, keď dokončoval čistopis, ktorý teraz môže dať do ruky Tiborovi i Adriánovi. Podľa ich slov si tú snovú verziu takmer nepamätajú. To sú mi umelci! Ale budú radi, keď dostanú do ruky toto, pomyslel si Viktor, hľadiac na čistopisy. Možno zbytočne zastaralé a nepraktické, ale zatiaľ nemali podpísané žiadne nahrávacie štúdio. Tak aby vedeli podľa toho zahrať presne tak ako v *snovej realite*.

Viktor ale nezhodil staré songy. Toto budú len nové verzie tých súčasných. Ale čo s Kristínkou? Všetci ju videli a všetci z nej boli naprosto paf. Odhadoval, že mohla mať dvadsaťtri ako Tibor, Viktorovi ťahalo na tridsať. Čo je ale zač? A keď ju prijmem do skupiny, čo potom? Musia ju nejako dostať do reality z tej *snovej*. Veď to bude naprostá paráda! Skupina bude mať speváčku, na ktorej všetci nechajú oči! Ženy vždy predávajú lepšie! Plus vie ešte k tomu dobre spievať. Snažil sa ešte ten deň napísať nový song, už aj s Kristínkou, no strácal

sa. Verše sa mu vysmievali a znova nijak neladili uchu. A tak sa na to predsa len vykašľal a ešte jeden raz sa pozrel na ten amulet a po dlhej chvíli predsa len zaspal spánkom spravodlivých.

Viktorovi sa napokon nepodarilo dostať samému do *snovej reality*. Prebral sa a vonku bola tma. Tibor ani Adrián sa od rána neukázali. Mal dosť ťažkú hlavu a kým sa plne prebral, v tichosti nadával, že sa nestretol s Kristínkou. Možno to bola len čistá náhoda a už sa tam nikdy nepozrú. Tibor rozhodne pravdu nemal. V celom dome bolo všetko zhasnuté, zvonku prenikalo len slabé svetlo a čo si všimol to, že ten amulet nesvietil. Možno sa len nenabil na svetle, čo je ale hlúposť, pretože v ich malej spálni s tromi posteľami svietilo slnko temer celý deň. Možno si to len namýšľa. Už aby sme sa dostali z tejto šlamastiky, povedal si Viktor a naozaj uvažoval nad tým, prečo si dali všetci posteľe do jednej miestnosti, keď očakávali, že ak prerazia, dom môžu pokojne i kúpiť a baviť sa v ňom. Kto by potreboval potom tri oddelené posteľe? Už keď tak poriadne, aby si mohli užívať večierky so svojimi fanúšičkami.

Pri tej myšlienke sa uškrnul. Ale hneď na to mu došlo, že mu niečo chýba. Trochu drog. Ešte stále nebol celkom čistý, chůtky dostával pravidelne a mesiac bez nich zatiaľ nemôže považovať za úspech. Ak by pridal ďalších tridsať dní, vtedy by si mohol povedať, že konečne prekonal svoj rekord. Tam však ešte nebol.

Zliezol po schodoch dole. Neporiadok, ktorý po sebe nechali, ostal nedotknutý. Musí sa prejsť, potrebuje nový vzduch do pľúc. Všimol si, že vonku mierne prší. A tak vyšiel z domu von. Bol pomerne od ruky a výhľad na Banskú Štiavnicu nemal priamo z neho temer

žiaden, ale stačilo len vyjsť mierne do kopca a uvidel by vysvietené mesto. A tak i spravil. Obul sa a vôbec mu nevadilo, že jemne prší. Mal i tak trochu pod psa náladu a potreboval sa len vyvetrať. Chvíľami šiel po asfaltke. Dom nestál ďaleko od sídliska, možno preto bol tak lacný. Domov sa mu ale ísť nechcelo a tak len vyšiel na kopec smerom ku Kysihýbľu. Vyhliadol si ale najvyšší bod a tam zašiel. V Štiavnici sa vždycky vyplatí mať poruke poriadne topánky do terénu a tie Viktor mal. Trochu si uvedomoval svoju samotu. Keď vyšiel hore, čo zabralo len pár minútok, zhlboka sa nadýchol. Hneď na to sa rozkašľal. Mesiac bez drog a pľúca sa mi príliš neprečistili, poznamenal sucho. Mal obdobia, kedy nemohol prežiť deň bez cigarety. A teraz sa zdalo, že ak zahrajú novovylepšené songy a podarí sa im preraziť, znova sa k nim vráti. Vždycky si myslel, že to vyzerá cool – s cigaretou v ústach len tak si vypúšťať dym a mať celý svet hlboko v zadnici. Poznal jednu punkerku. Obaja mali vtedy dvadsať rokov. Nemohol sa jej nabažiť, na punkerku to bola príliš čistá duša. A ona si to potom i uvedomila a naprosto sa zmenila. Viktor bol síce vždycky sukničkárom, ale pri Paule vždy cítil, že to nebude len také tuťu-muťu na jednu noc. Bola to rozhodná a tvrdá žena, ale ako potom zistil, príliš čistá duša, ktorá sa dala ovládať. Potom, čo odišla na druhú vysokú školu (z prvej ju vyrazili), už ju nikdy nevidel. Ale už predtým videl, že im to klapať nebude. Spomenul si na ňu hlavne preto, lebo on vtedy ešte nefajčil, no Paula áno. A vždy pritom vyzerala ako žena z vyššej spoločnosti s vyberanými spôsobmi. Cigaretami si len zvyšovala často nízke sebavedomie a v podstate aj kvôli nej začal s cigaretami i Vik. A odkedy ju už nevidel, jeho občasné pofajčevanie na balkóne prerástlo v závislosť. A potom prešiel na tvrdšie veci a špirála sa pomaly vinula a vinula.

Spomenul si na *snovú realitu*. Nebol si istý, ako sa do nej dostali, či vtedy naozaj nemal pri sebe nejaké povzbudzujúce látky. Veď práve to mu naháňalo strach, že ak prerazia, stane sa to, že si možno užijú pár rokov slávy, ako praví rockeri a potom zhasnú. A zhasnú rýchlo. Koľko umelcov sa nedožilo vysokého veku kvôli drogám? Je ich rozhodne spústa! Taká Whitney Houston, Coolio, Taylor Hawkins, Tom Petty alebo Layne Stanley? Ten sa dožil len tridsať štyri rokov, napríklad. A kopec iných známych osobností sa prepilo, zastrelilo... br ... to je daň za slávu. A často nad tým premýšľal, hlavne v posledných týždňoch. Čo doteraz nikdy nerobil bolo, že si listoval články na Wikipédii a potom pochopil ten zvláštny paradox – človek si ide nájsť článok o jednej metalovej skupine, prekliká sa k drogám a potom si o hodinu na to číta o provinciách Holandska. Ale blízkosť smrti ako speváka ho priam desil. Dostal sa totiž k zoznamu ľudí, ktorí sa predávkovali drogami, opiátmi, alebo ich smrť mala niečo s drogami spoločné. A zistil, že zatiaľ čo takí spisovatelia skončili väčšinou samovraždou (ako inak, sú to ľudia, ktorí neznesú nespravodlivosť sveta), tak speváci, mediálne hviezdy a športovci sa predávkovali a v menšej miere ich smrť bola označená ako „accidental“, teda nehoda. Aj keď by priemerný vek tých nebožtíkov mohol byť pokojne i päťdesiat, mediánový vek by bol rozhodne nižší. Takže koľko rokov mi ostáva života? Určite v tejto chvíli viac, než keď sa stanem slávnym, poznamenal si Viktor pre seba.

Ochranca

Ale teraz sa viac myšlienkami venoval *snovej realite*. Ak je tá *snová realita* nejaká dimenzia alebo čo, ako sa tam dá dostať? A je možné, že to celé bola len náhoda a už sa tam nikdy nepozrieme? Ak by sme sa tam dostali i druhý raz, znamenalo by to, že to existuje a náhoda to rozhodne nebola. Ale čo si z toho tripu má vziať? Len tú bláznivosť tak známu všetkým ľuďom, ktorí snívajú? Alebo to je následkom drog? Určite si žiadne nedal. Adrián mal tiež, podľa vlastných slov, problémy s drogami, ale je už tiež vyše desať rokov čistý. A Tibor? Ani si nebol istý, či Tibor vôbec niekedy držal cigaretu v ruke. Možno je to celé úplne bezpredmetné. Možno je to jednorázová záležitosť a Kristínka len spoločným výplodom našich mozgov, poznamenal.

Ani Tibor sa viac tomu celému nevenoval. Je pravda, že síce začal s Viktorom a Adriánom tráviť viac času skúšaním, ale nezabúdala ani na svoju polovičku a jeho prácu, ktorá mu síce príliš nevynášala, ale keď netečie, aspoň kvapká. A s Viktorom sa už dlhšie ani nepovadili, čo mu tiež vyhovovalo. Viktor bol vždy ten, ktorému trochu viac šibalo ako mne, pomyslel si, ale v posledné dni je Viktor iný. Nevedel si to nijak vysvetliť a Viktor mu na to odpovedal buď mlčaním alebo iba odpoveďou, ktorá mladšieho brata nijak neuspokojila – a to, že si Viktor na sebe nič nevšimol. Ale niečo len určite. Stal sa z neho nejaký „slušňák“ alebo čo? Kam zmizlo to jeho výstredné správanie? Začal si robiť o neho starosti, že sa znova utápa v depresiách, ale nevedel si to nijako overiť.

Keď si naposledy skúšali song „Zisky z misky“ presne tak, ako ho zahrli v *snovej realite*, Viktorov hlas ožil a znel vyspelejšie, než kedykoľvek predtým. Vyvinul sa ako taký Pokémon. Zrejme ho nejak tá spoločná halucinácia poznačila a ešte sám nevie ako. Ale veď na to tu je jeho brat, aby mu pomohol.

Ale Viktor sa tak nejak uzavrel do seba a pokúšal sa ďalej tvoriť songy. A nedarilo sa mu. Aha, tak možno preto! Viktor je vždy trochu frustrovaný, keď sa mu nedarí písať texty piesní. Nemôžu dokola hrať len tie dve songy predsa! Majú v talóne ešte dva, ale zrejme neboli to pravé orechové, pretože odozva z hľadiska bola pri nich vždy tak trochu vlažná. Možno sa ich snaží prepísať alebo vytvoriť nové. A keď sa mu nedarí, tak je z toho takmer vždy na prášky.

Znova mali hrať predskokanov pre väčších interpretov na jednom koncerte v Žiline. A tam sa Tiborove pochybnosti nejak vytratili. Viktor bol zase v dobrej nálade a debatoval s inými spevákmi. Inak celý ten koncert v Žiline mohli pokojne považovať za úspech. Organizácia bola viac než dobrá, publikum ich privítalo, akoby boli už hviezdami. V zákulisí bolo takisto veselo, z hudobníkov kapely „Over The Edge“ opadol stres a zahrli svoje dve songy, ktoré hrajú vždy a všade. Najprv ten anglický. Tibor si dával pozor, aby svoje basové sólo hneď zo začiatku naprosto opantalo divákov. A tak sa i stalo. Odozva z hľadiska bola viac než uspokojujúca a potom to rozbalili. Zahrli verziu zo *snovej reality*. A bol to preveľký úspech! Na konci songu si všimol Viktorov pohľad spoza slnečných okuliarov. Akoby neveril. Potom to skúsili so slovenským. „Zisky z misky“ je napoly vážny, napoly vtipný song o ľuďoch, o ktorých i v songu spievajú ako o „odborníkov z gauča“. Investori do kryptomien, špecialisti do hokejovej stratégie (ale len keď sú majstrovstvá sveta) alebo špecialistov do ekológie, ktorí nevedia ani

recyklovať. Tento song je rozhodne rýchlejší, rytmickejší a veselší, než „Nuclear Winter“, a fanúšikovia punku si prišli na svoje. Potlesk a ovácie, ktoré zožali, boli fascinujúce! Na tomto sa teda dá pracovať! Mal pocit, že práve naprosto rozmetali súčasnú slovenskú hudobnú scénu.

Hrať dobre a hrať pre masy, to sú dve odlišné veci. Keď opúšťali Žilinu, zažili prvý raz to, čo ešte nikde nie – zopár ľudí si od nich vypýtalo autogramy! Väčšinou si zahrli svoje a vyparili sa ako para nad hrncom. Ale tento koncert bol fakt zatiaľ najväčším úspechom. A deň na to už jeden producent zavolať priamo Viktorovi, aby si s ním dohodol, že zahrajú i v jednom menšom podniku v Bratislave. Väčšinou na podobný telefonát čakajú i mesiac. A Viktor bol hneď vo svojom živle.

„Zahráme konečne i v Blave! A honorár bude celkom slušný!“

Adrián si mädlil ruky.

Tibor len zahlásil: „Fantázia. Ale nemôžeme hrať dokola len tie isté songy. Ja viem, že ty zase niečo máš v talári, nesmej sa tak na mňa!“ s úsmevom si ho doberal.

„Tak máme asi týždeň na naskúšanie nového songu. Nazval som ho „Combat Ready!“ Ale ešte sa môže meniť, lebo nemám poňatia, či tam nezmením riffy. Aj ty, Adrián, musíš to zahráť tak, žeby to divákov odpálilo na Mars!“ a potom päťou pravou ruky narazil na dlaň ľavej.

Týždeň je pomerne málo a skúšali už dve hodiny. Viktorovi sa celý song rozsypal. Text nesedel do rytmu, vždycky tam bola akoby jedna slabika navyše, Adrián sa nevedel trafiť do rytmu a Tiborovi sa zdalo, že celý song ani nehraje, ale bol spokojný, že mu dal viac priestoru ako spevákovi.

„To je nahovno,“ poznamenal Viktor a gitaru nechal gitarou. „Serem na to,“ zanaďával a nechal svojich kolegov pri svojich inštrumentoch a hodil sa na gauč s ceruzou v ruke.

Adrián sa zahľadel na Tibora: „Teraz mu budeme prď platní, že?“

„Keď za takto zatne, tak s ním nepohneme. Môžeš rovno odhodiť paličky do riti.“

Chvíľami posedávali na gauči pred televízorom. Viktor ale sedel od svojich kolegov trochu ďalej a rozmýšľal. Prepisoval, škrtal, občas potichu nadával. Ďaleko sa nedostal. Keď upravoval text, nevnímal nič okolo seba, aj keby ten televízor mal volume na stovke. Tibor a Adrián pozerali nejakú šou o prerábkach starých áut a občas sa rozprávali, takmer ignorujúc Viktora. Ten je v inej dimenzii. Ale dlho tak nevydržal. Po asi polhodine hodil z malej výšky zápisník na zem a už na neho ani oko nehodil a pridal sa do debaty, hľadiac na televíziu.

Šou medzitým skončila a Tibor sa odhodlal trochu poprepínať kanály. Viktor sa zamyslel a znova vyžaroval nejakú auru, ktorej Tibor neporozumel.

„Chal'aši, čo keby sme si zdriemli?“

Obaja sa na neho pozreli, no nič nevraveli.

„Skúsime to znova.“

Stále nič.

„Ideme za Kristínkou?“

Žiadna odozva.

„Ani ja tomu neverím, ale veď to vravela i ona, nie? Že si zdriemneme a dostaneme sa k nej.“

Nereagovali.

„Sám sa tam nedostanem.“

Nič.

Chvíľami boli ticho.

„Viktor?“

„Hm?“

„Myslíš, že ti pomôže so songom?“

Akosi pokojnejší sen

„Čo som ti vravel?“

„Fakt, že.“

„Tak sme tu zas!“

„Ako to je možné?!“

„To ten amulet, hovorím vám!“

„Ale teraz je to tak nejak...“

„...usporiadané.“

„Trochu. Stále sa tu všetko mení.“

„Aspoň vieme rozprávať. Je to celé pokojnejšie. Zvláštne.“

Znova v *snovej realite*. S cool oblečením, trochu iným, ale stále rovnako futuristickým. Hladní po nových inšpiráciách. Ale mesto, v ktorom sa ocitli, sa na Štiavnicu nepodobalo ani trochu. Bol to nejaký klub, výplod ich spoločnej halucinácie. Možno. Ale bolo tu prázdno. A prítmie. Len jedno svetlo na javisko. A mikrofón. A stolička. A na stoličke sedela ona. A znova farebná ako predtým. Ale bez čelenky. Zato v bielych vysokých ponožkách. „Čaute, chlapci!“ milo sa pozdravila a Viktor sa hneď za ňou vybral ako prvý. Šiel medzi prázdnyimi stoličkami.

„Nacvičuješ si tu stand-up, Kris?“

Ten úškrn.

„Skôr sit-down,“ zasmiala sa.

Viktor vyhupol na javisko a Kristínka sa mu hodila do náruče. Adrián si pomyslel, že sa mu táto scéna zdala povedomá. Z nejakého filmu alebo niečo. Tibor potichu žiarlil.

„Ja som vedela, že prídete!“

Kristínka znova hravo a veselo pobožkala Viktora na líce. Ten si už trochu namýšľal, ale dá jej čas. Nabudúce to nebude líce. Dúfal. A keď nie, nájde si tu v *snovej realite* posteľ. A to ešte len bude sen!

Aj Adrián a Tibor sa s Kristínkou zvitáli. Tá znovu žiarila: „Niečo zahráme? Mám z vašej prítomnosti veľkú radosť!“

„Nemáme tu nástroje,“ poznamenal Adrián, zabúdajúc na fakt, že sú v *snovej realite*.

„To je najmenej. Koncertovala tu iná kapela. Požičali si nástroje. Zahráme si.“

To nedávalo logiku. Ale čo, je to *snová realita*. A tá logiku dávať nemusí.

„Vidíš?“

„Čo?“ spýtal sa Viktor.

„Všetko je pripravené.“

Viktor nespúšťal oči z krásky, preto mu ona vzala hlavu do dlaní, otočila mu ju kamsi inam a potom znova vrátila. Za ten mikroomkameh sa javisko zmenilo a pristáli na ňom inštrumenty.

„Ehm, ako si to spravila?“

„To ja nie,“ tajomne vravela.

Pustil sa do toho Tibor. „Máme problém. Viktor napísal song, ale nejde nám ani za toho boha. Nie sme zladení.“

Kris sa pozrela na Viktora: „Tak s tým musíme niečo spraviť.“

Viktor tu má zo všetkých najviac vyvinutý hudobný sluch a tak si presne zapamätá všetky úpravy songu „Combat Ready!“ Najskôr zahrli to, čo vedeli. A znovu sa im zdalo, že improvizovali. A to si snáď iba Viktor pamätal presne celý text.

„Veď to nie je zlé. Jáj, ale tak by sa vám ešte hodil nejaký gitarista.“

„To hovorím od začiatku,“ odovzdane tresol Tibor.

„Ale musíme pracovať s tým, čo máme,“ usmiala sa a žmurkla na Viktora. Podišla k nemu a ukázala na gitaru. „Môžem?“

„Čoby nie, veď nie je moja.“

Mierne vyplazila jazyk pri úsmeve. Je tak detinská schválne?

„Veľmi na gitaru neviem, ale skúsme prítvrdiť. Ten song vidím viac rockový.“

Najskôr trochu zaváhala, naštelovala si gitaru na seba, zahrala zopár nevýrazných akordov, ale potom po menšej prestávke zahrala celkom tvrdý riff! Ale neudržala ho dlho.

„Toto skús. Týmto zaplníš i celú halu. To je jednoduchý riff, ale ty ho udržiš. Ale zase to nebude možno znieť až tak dobre, lebo to by sme potrebovali ešte jedného gitaristu.“

„Veď zahraj ty.“

„Videl si? Nejde mi to.“

„Ale sme v snovej realite.“

„Ani v sne nemôžeš všetko,“ a znova to žmurknutie.

Zahrali ten song ešte raz. Trochu rýchlejšie a tvrdsšie. Po tomto novom riffe, ktorý zadelil Viktor, song uťal, aj keď Adrián ešte bubnoval a Tibor hral na basgitaru.

„To je dobré! To je ozaj lepšie!“

„Tak sa to robí!“ povzbudila ich.

„Moment. V tom songu neškriekam.“

Adrián za sucho zasmial.

„Čo ak by si to odspievala celé s Tiborom?“

„Nemám nič proti, ale ty si frontman. A písal si song tak, aby ti vyhovoval.“

„To zase áno. Ale ako hovorím, neškriekam v ňom, takže to vieš odspievať so mnou i ty.“

„Ale nie zase všetko.“

„Takže ja budem zase len robiť křoví?“ zasmial sa Tibor.

Kris sa otočila k nemu: „Hm, asi áno. Ale my už spravíme song, aby sme ti dali viac priestoru basgitare, či nie, Viktor?“

Viktor sa jej díval do výstrihu. Bola k nemu nebezpečne blízko.

„Ja... jasné!“ zajachtal.

„Ja už niečo vymyslím, kým budete preč.“

„Píšeš i songy?“

„Čoby nie!“ veselo zahrala nahnevanú. „Veď i tento song potrebuje učesať.“

A tento raz zahrali song znovu a všetci. Tibor sa venoval teda len basgitare, občas pomohol ako vokalista, ale s textom sa Viktor rozdelil s Kris. Adriánova rola sa nemenila. Kristínka im ešte určila, aby ho hrali o malý chĺpok pomalšie, až keď príde drop, tak to poriadne rozbalia. A tak i bolo. Kristínkin hlas mal tak zmyselné zafarbenie a do textu ešte vložila jeden riadok, zmenila slová a Viktor neveril, pridala tam trocha emócií. Ale s ňou to akoby ani nehlo. Viktor improvizoval menej, mal skôr pocit, že song ešte viac skazí. Potom ale nastal drop. Panečku, to keď zahrajú, všetkým rockerom sa postavia chľpy aj medzi nohami.

V druhom verši sa v speve striedali a po druhom drope a refréne ešte Kristínka za zvuku basgitary, ktorá mala song končiť, ešte zaimprovizovala ďalšie štyri riadky, ktoré dodali piesni éterický nádych. Prekvapený Tibor teda ešte kus hral a potom zmĺkol.

„Pod' s nami,“ vzal Viktor Kristínku za ruku. Zacítil jej jemný dotyk. Potom sa ale trochu zľakol. Mal pocit, že na milisekundu nemal po ľavici Kristínku, ale iba akoby jej sochu. Možno sa mu to len zazdalo, ale akoby na tú chvíľku ošedla, akoby bola stvorená z hlíny. A zo skla. A potom ju videl v Tiborovom náručí. Ako to?

Viktor otvoril oči. Ležal na svojej posteli a oči mu padli na natiahnutú dlaň. Prisahal by, že ešte pár sekúnd po prebudení cítil dotyk jej ruky. A potom už nasledovala len sprška nadávok, ktorou pobudil ostatných.

„Prečo tam ostala?“

„Čo ja viem, Vik? Ser na to, máme, čo potrebujeme,“ skúsil upokojiť brata Tibor. Ale niečo mi brat tají. Ten zvláštny pohľad. Tá neznáma sila. Niečo, čo Viktorovi znemožňuje vidieť na špičku jeho vlastného nosa. Videl ho vždycky? Asi sa ešte neprebral. Ale Kris by si chcel

uchmatnúť pre seba. Nebol si ňou ale ani trochu istý. Správa sa... tak nejak zvláštne! Akoby niektoré slová ani nebola hovorila ona. Nevedel si to vysvetliť. Možno ju pochopí inokedy. Ale nie dnes. Dnes musí napísať čistopis nového songu.

Tmavá škvrna

V podniku v Bratislave bol koncert vypredaný, i keď všetci skôr čakali na hlavné hviezdy programu a „Over The Edge“ nimi neboli. Pódium bolo vyslovene malé, ale pre nich troch tak akurát. Adrián až teraz vymenil svoje staré bubny za nové, na ktorých v Bratislave zahral po prvý raz. Viktorovi ostatne napokon i na jeho vlastné prekvapenie nevadilo to menšie pódium. Zistil, že mu sedí o dosť lepšie, je bližšie divákovi a aspoň tí vpredu nemajú celý čas pred sebou smartfón pred sebou a nenatáčajú si ich vystúpenie. Je to zvláštne. Prišli si vypočuť hudbu a užiť okamih alebo si to natočiť a v zlej kvalite si to nikdy doma nepustiť?

Viktor začal trochu viac spolupracovať s davom a dokázal ich mierne vyburcovať. Aj keď videl, že vpredu sa bavili ľudia už v podguráženejšom stave a tých vzadu nevidel kvôli tým priblým svetlám z bleskov telefónov. Takisto bol tento koncert špecifický tým, že si ich zavolať asi tri hodiny pred ich vystúpením usporiadateľ a načrtnol im automatizovaný svetelný systém, ktorý reaguje na hudbu, takže si osvetľovač môže dovoliť pokojne i zjesť sendvič medzi tým, ako obsluhuje svetlá. Tibor sa iba uistil, že v tak uzavretom priestore nebude pyrotechnika alebo zle nakalibrované lasery. Usporiadateľ sa potešil, že si dobre vybral a že sa kapela vyzná i do nehudobných záležitostí. Mal totiž pocit, že ho trochu viac boleli oči pri tej laserovej šou v Žiline.

V Bratislave sa prvý raz stretli i so zahraničnými hosťami. Viktor ako najschopnejšie hovoriaci anglicky, si vymenil pár slov s jedným rumunským dídžejom a dánskym spevákom, ktorých mená aj tak zabudol. Ale ten Dán mu dal i svoj Facebook, čomu sa potešil. Koncert bol znovu úspešný. Mali znova honorár len za dva songy a tak zahrali „Zisky z misky“ a potom novinku – „Combat Ready!“ Už po prvej skladbe sa zdalo, že je burácanie ešte znateľnejšie, než v Žiline, ale to bolo možno i tým menším priestorom. Novú skladbu, žiaľ, nemohli zahrať s Kristínkou, tak si tie spevácke časti vzal do parády Tibor. Keď dokončili, cítili sa na vrchole sveta. Podarilo sa to, ohúrili celý podnik. A keď si čítali ohlasy na sociálnych sieťach, zistili, že veľa ľudí na koncerte označili „tých predskokanov“ za „veľmi dobrých“, ale väčšina písala, že „ich príjemne prekvapila“ a tak si koncert veľmi užili.

Zdalo sa teda, že kapela rastie. Viktor si však pomyslel, že už by bolo na čase preraziť a teraz tak, že naozaj. Ťažko bolo určiť, či Tiborova dohoda na polroka platí alebo nie, pretože áno, niečo si zarobili, ale stále to stačilo len na novú techniku, aj to niektorú kúpili už od ruky, na poriadne mašiny zatiaľ nemali. A nahrávacie štúdio? Po pár koncertoch sa ešte nedá očakávať, že si ich len tak niekto zavolá. Ešte tu bola možnosť prihlásiť sa do súťaží, ale Viktor bol presvedčený, že v súťažiach ide skôr o to, kto sa vie najlepšie predať a u koho si spraviť očko, na čo mu Tibor oponoval, že ak niekto vie skupinu odprezentovať a predať, je sám Viktor. Starší brat ale nesúhlasil. Vraj ešte nemáme čo predať, hovorieval.

Týždeň šiel za týždňom a dlho sa už v *snovej realite* neukázali. Adrián mal v práci pohotovosti a to i doma, hlavne s mladšou dcérou, ktorá náhle ochorela. Ale len čo sa vystránila z choroby, Adrián mal hneď viac času a mohli sa dohodnúť na ďalšom postupe. To ich tak

jeden večer zavolať Viktor do ich domu a naznačil, že majú už len jeden mesiac na to, aby sa rozhodli, čo ďalej. Buď spravia taký hit, že ich zaplaví sláva a hlavne peniaze, alebo sa domu vzdajú. Veľmi veľa peňazí minuli na nové nástroje.

„Teraz alebo nikdy. Skúsime ešte nacvičiť naše staré songy, unavíme sa a potom pôjdeme do *snovej reality*. Teraz mám plán!“ nadšene zvolal Viktor a v ruke držal papier. Na ňom mal text novej piesne, avšak písaný fixkami rôznej farby. Keď sa ho spýtal Adrián, čože za premyslený plán to frontman skupiny má, odvetil pohotovo: „Skúsím tento papier preniesť so sebou do *snovej reality*.“

„A to si tomu nejak pomohol, že si na to potreboval kúpiť farebné fixky?“

„Skúsime to, no bože! Minimálne si ten text s farbami lepšie zapamätám. Všimli ste si? Kristínka nám nejak číta myšlienky. Ale to je predsa pochopiteľné – snívame, tak zrejme sa naladí na naše mozgové vlnenie a lepšie nám porozumie.“

Tibor sa pozrel na Adriána: „Jemu vážne tá Wikipédia nerobí dobre.“

„Choď do riti. Vôbec si nevážiš, čo robím pre túto skupinu!“

„Ale čoby! Len si myslím, že je to zbytočná snaha.“

Viktor nechcel veriť svojim ušiam, ale napokon zatiahol ručnú brzdu. Hlas ho aj tak v poslednom čase príliš nepočúval.

„A ak by som ten papier dokázal preniesť tam – možno budeme vedieť dostať sem i Kristínku.“

A tak chvíľu hrali, ale inšpirácie neprichádzali. Adrián niečo zaimprovizoval, ale nemalo to nijak zvláštnu formu. Iba si bubnoval pre seba. Po sotva polhodine to napokon nechali a hrali inak – hry na

konzole. To ich držalo až do neskorého večera, kedy si povedali, že je čas spať.

„Chaľaši, pamätajte, musíme na Kris trochu zatlačiť. Možno nám spraví taký song, že všetkým z neho drbne.“

Tibor dobre poznal tieto Viktorove výlevy, kedy je natešený zo všetkého ako malé decko a myslí si, že čoho sa dotkne, sa premení v zlato. Ale nebral ho vážne. Kris rozhodne chcel vidieť a troška sa jej zalíškať, i keď ona očividne nerobila rozdiely medzi nimi, Viktor si ju rád doberal. V Tiborovi ale vedela prebudiť vášne, ktorých si bol Tibor istý, že ich naprosto zabudol.

„Už sme tam?“

„To je ako možné?“

„Tak vidíte. Unavili sme sa ako psi pri tej konzole.“

„Máš to ľajstro, Viktor?“

Viktor sa zahľadel do vlastných rúk. Žiaden papier v ňom nenašiel. A to si bol istý, že si ho dal pod vankúš. „Nie tak celkom...“

A zrazu sa pri vedľa stojacom Tiborovi začalo niečo akoby z priestoru formovať. Nevyzeralo to ako ten papier, ale ak by si ho odfoťil do mobilu a nastavil tú najhoršiu kvalitu, tak by to mohol byť on.

„Vidíte?“

„Hovno vidno.“

„Nemusíme vidieť. Ja ho vidím.“

Boha, snová realita, prečo tak strašne nedáva logiku, pomyslel si Tibor.

Viktor ale vykročil do prázdna a zamieril kamsi doľava za neviditeľnú stenu. Tibor a Adrián ho nasledovali. Vstupujú.

Elektro

Kristínka vyzerala dnes trochu inak. Biele bláznivé nadkolienky s dúhovými pruhmi si pravdaže nechala a účes jej stále padal do tváre, ale trochu stmavol a stala sa z nej černovláska. Akokoľvek, stále to bola kráska. Tibor vždy podotkol, že nerád používa prirovnanie „krásna ako bábika“, pretože údajne jeho bábiky vždy veľmi odpuzovali, dokonca až strašili. Viktor bol znova v dobrej sigma nálade, kedy sa rozvalil na gauč, ktorý sa len tak znenazdajky objavil. A vlastne, celá miestnosť sa len tak z ničoho nič objavila. Bola to príjemne osvetlená priestranná miestnosť, avšak ťažko popísateľná, pretože sa v nej nábytok menil len jednoduchým pohľadom. Celá miestnosť a dokonca i Kristínka sa javili ako vygenerované umelou inteligenciou. Ale Kristínkin živý úsmev im predsa len napovedal, že sú v *snovej realite* a nie počítačovej simulácii. I keď, ktovie...

Viktorovi sa odniekiaľ zjavil akýsi pohár s tequilou v ruke. Tibor nerozumel, ako si Viktor je tak istý svojimi činmi v *snovej realite*. Akoby sa v nej narodil.

„Kristínka, moja kráska! Čože si porábala, než som musel v ten našej nudnej realite byť s týmito sokolmi?“ uštipačne sa pozrel na Adriána a Tibora, ktorí len tak postávali a ešte akoby procesovali ten fakt, že sú u Kristínky doma? Bolo to ťažké určiť.

„Trochu som sa zamyslela nad tým, že som vám trochu ukradla ten posledný song. Dúfam, že ste ho zvládli.“

„Naprosto,“ bez otáľania nadhodil Tibor a sadol si vedľa Viktora a tak, aby mohol byť Kristínke bližšie. Tá zatiaľ celý čas sedela na podivnej

otočnej stoličke pri roztvorenom notebooku a vedľa stojaceho syntetizátora, „zhostil som sa toho a naozaj sme mali úspech.“ Adriána premkol zvláštny pocit. Spomenul si totiž na jeden song z hry, ktorú večer hrali. A zapáčil sa mu na prvé počutie. Bol elektronický a hodil by sa do kapely, keby bratia neboli pankáčmi a nezavrhovali syntetizátory. Ale ten tu predtým určite nestál!

Viktor sa znovu temer až pohrdavo pozrel na brata a ten si uvedomil, že sa chce Kristínke znovu len zalíškať: „Ale aj tak to nebolo ono, keď s nami nehraš. Musíš s nami. Potom sa len tak budú prachy hrnúť ako divé!“

Kristínka znovu nahodila svoj úsmev Mony Lízy: „Ale veď prečo nie?“

Viktor nevedel udržať emócie na uzde: „YES! Už nebudeme len všivaví predskokani!“

Adrián sa chvíľami prechádzal po miestnosti a cítil akési vibrácie, ktoré nevedel pochopiť. Celé mu to prišlo podivné. Ale veď je v *snovej realite*. Ale v takto éterickej izbietke ešte nikdy nebol. A zastavil sa pri syntetizátore: „Hraš na tom?“

Kris sa obzrela, počastovala Adriána jemným pohľadom, pri ktorom mal pocit, že jej niečo vie z tých veľkých očí vyčítať, ale nevedel čo. Potom sa usmiala a dodala: „Občas si na tom hrám, ale skôr výnimočne, prečo? Nemyslím si, že vy potrebujete do kapely ešte i elektronickú hudbu či áno?“

Adrián sa mierne uškrnul a potom dodal: „Vždycky som chcel vedieť hrať na tejto veci.“

„Dídžej Adrián?“ povznesene predniesol Tibor. „Hovno. Elektroniku nepotrebujeme.“

„Veľa ľudí si myslí, že robiť elektro je jednoduché. Že stisneš jedno magické tlačidlo a tu máš hudbu. Ale je to zložité, nemám pravdu?“ otočil sa na Kristínku.

„Áno, jednoduché to nie je. To chce veľa presedených hodín za DAWkom a stále len pilovať ten správny zvuk.“

„A keď už by sme mali koncertovať v tomto,“ ukázal na svoj kostým, ktorý sa znova ponášal na ten z minula, akurát sa mu zdalo, že mal určite vyšší límec, „pridáme trocha tajomna a temna, trochu elektroniky a bum!“

Viktor sa postavil a kráčal smerom k Adriánovi. Koktejl už v ruke nemal. Na tri kroky od neho sa k nemu rozbehol a poriadne chlapácky potľapkal po ramene: „Človeče, to je nápad! Elektronika môže znieť ako len chce!“

„Ludia, brzďte,“ ozval sa Tibor, stále sediac na gauči. Zdalo sa mu, že sa z neho dá ľahko zošmyknúť až na podlahu: „A to ako potom budeme robiť songy pre niečo, do čoho sa nerozumie nikto z nás?“

„No veď naša kráska sa do toho rozumie!“ stlmil ho Viktor.

„Rozumie ako rozumie,“ nadhodila a vlasy jej znovu padli až do očí, „niečo mám rozrobené, ale je to taký polotovar a nemám k tomu žiaden text zatiaľ...“

„Ale veď teraz zase nemusíme tu od Kristínky chcieť, aby nám zniesla modré z neba...“, snažil sa byť Tibor trochu nad vecou, ale znel nepresvedčivo.

„Hm, „Modré z neba“, to znie ako dobrý názov pre ten song. Ale i tak to nie je váš štýl.“

„Skús nám to pustiť! Možno zmeníme názor! A možno sa to dá použiť! Ved' ťa navštevujeme v snovej realite preto, aby sme načerpali inšpirácie.“

„Dobre. Ale pripravte sa, že to bude trochu iné.“ Sotva to dopovedala a ozvala sa krásna inštrumentálna melódia.

Napriamo všetkých vypoјilo zo *snovej reality* a presunulo kamsi k horám. Leteli vo výške nad krásnou scenériou nórskych zamrznutých fjordov. I cítili príjemnú chladivú atmosféru ambientnej hudby, ktorá sa snúbila s impresionistickým vyjadrením pokoja a stability. V diaľke zazneli trúbky a trumpety, ťahavá melodická husľová nôta s echom a reverbom znela ako hlavná melódia k americkému veľkofilmu. Potom sa trocha zrýchlila a pridalo sa energické piano a ďaleké tvrdé údery rôznych bubnových nástrojov. Celé to pôsobilo vznešene a príjemne. Pridal sa decentný beat, ktorý by už Viktor vedel priradiť k žánru future garage. A znovu to celé utíchlo, zaznela violončelová hudba, ktorá sa ale plynule za doprovodu elektronických efektov a syntákov preniesla cez build-up, pri ktorom v songu nastáva napätie a potom prišiel drop. Prišiel náhle a nečakane. A bol tvrdý. Pripomínal viac midtempo, brostep a glitch-step. To nemohlo nezanechať stopy na členoch kapely, ktorí doteraz hrávali punk, punkrock a okrem Adriána ani nesnívali o tom, že môže elektronická hudba byť takto komplexná, zložitá, náročná a tak dobre znejúca, že človeku naskakuje husia koža, padá mu sánka od údivu a kým sa spamätá, zistí, že sa tej hudby nevie nabažiť a pýta si ju viac ako drogu.

Viktor otvoril oči. Už cítil, že je koniec *snovej reality* a znova v akomsi tranze videl Kristínku nad sebou akoby v nebi so zlatými krídlami ako mu podáva ruku a Viktor sa jej hneď rýchlo chytil. Teraz

ju už nikdy nepustiť a stiahnuť k sebe. Potlačil. A videl ten Kristínkin výraz údivu. Stále cítil ten tlak, ale zrazu prestal. Kristínku znovu nemohol potiahnuť za ruku a preniesť k sebe. Veľké očká sa jej mierne slzili, ale napriek tomu mu venovala úsmev za úderom posledných sekúnd jej setu, kedy Viktor počul vzdialené anjelské chorály. Toto je hudba, ktorá kapele prinesie taký zvuk, ktorý v okolí nikto nemá.

Rajská polievka

Tá hudba bola schválne takto emocionálna a vypätá, povedal si Viktor, keď otvoril oči. To mi kráska robí naschvál. Naozaj! Má obrí talent, spraví song, ktorý v každom človeku prebudí také spektrum emócií, o ktorom si myslel, že ich už ani nemá ako prežiť – ak by som takúto hudbu počúval v kuse aspoň hodinu, budem počuť farby a cítiť ich vôňu.

Tibor sa dokonca prebudil so slzou v oku. „To bolo niečo úžasné.“

„Nebud' baba,“ podpichol brata, ale sám mal pocit, že má v bruchu motýle. Vonku sa ešte len brieždilo a nemohol sa ubrániť pohľadu na ten amulet. To je jediný spoločný menovateľ týchto výletov do *snovej reality*, inak to nebude. Nedávali si úplný zoznam vecí, ktoré mávali bežne v ich spálni, takže stále to mohla byť i iná záležitosť, ale amulet tu bol vždy. A tak si ho vzal do ruky a poťažkal. Nezadal sa mu nijak ťažký. Vyzerá ako tie guľôčky, s ktorými sa hrával ako malý, aj keď bola pravda, že on ich len zdedil po otcovi. Za otcových detských čias boli guľôčky na vrchole svojej popularity. Ale toto nebola ten taká obyčajná guľôčka. Položil si ju dlane. Skúmal každé zrníčko piesku zaliateho doň, skúmal každý jeden malý detail, ktorý by mohol napovedať niečo bližšieho o ňom. Ale amulet rozhodne nemohol byť ničím napájaný, nikde na ňom nebol ani nijaký zvar ani mikropriestor, ktorý by naznačoval priezor na batérie. Alebo si to možno len namýšľa a v skutočnosti je to celé inak.

Adrián vstal akosi bez nálady: „Mám z toho poriadny guláš. Ničomu nerozumiem. Stále sme neprišli na to, prečo sa dokážeme

dostať do *snovej reality* a čo je vlastne jej cieľom. Naozaj iba ísť si po inšpirácie? A prečo takto?“

Bratia sa tvárili, že nič nepočuli. Aj tak tomu sami nerozumeli. Viktor sa stále díval do amuletu.

„Adrián, tvoja sesternica má ešte stále ten obchodík so starožitnosťami?“

Adrián sa nadurдил ako moriak: „Čoby starožitnosťami?! Astrologička je to. Len zbiera peniaze od ľudí v núdzi, ktorí jej slepo veria.“

„Čo myslíš, vedela by niečo povedať o tomto amulete?“

„Ale hybaj ho.“

„No tak potom čo? Ak nám nič nepovie, aj tak sa nič nedozvieme. Nemá to zmysel, ale možno niečo bude vedieť.“

„Vymýšľa si.“

„To nevadí. Možno si vymyslí niečo také, čo nám aspoň ukáže cestu.“

Tibor a Viktor vošli do malého obchodíku, bez Adriána. Ten nemal ani trochu chuti, aby znovu videl svoju sesternicu, s ktorou sa už roky dozadu pohádali. Bola to koniec koncov hlúposť, ale to bolo najmä kvôli tomu, že sa medzi nimi to napätie hromadilo, až kým to neprasklo. A potom len využil tú jednu malú hlúposť, aby sa jej zbavil. Obchod bratov omámil akousi zvláštnou vôňou, pri ktorej sa Tibor zakuckal. Smrdelo to, akoby v tom malom priestore bez okienka niekto zapálil naraz desať vonných tyčíniek s vôňou durianu. Všade navôkol boli po stenách tapety rôzneho, ale najmä indického štýlu, farebnými guľami, čakrami a podobnými nezmyslami. Už len aby sme natrafili na čarovnú guľu z Tesca, pomyslel si Viktor, ktorý si ani teraz nechcel sňať tmavé okuliare z očí. Napokon ale musel, lebo v tej tme nevidel nejakú

hlbokú a vysokú vázu, ktorá bola nešikovne postavená vedľa vchodu. A takto tackajúc vošiel dnu za doprovodu zvuku gúľajúcej sa vázy, ktorá sa napokon dokotúľala do hlavnej miestnosti. Viktor sa váze viac nevenoval, to nechal na svojho mladšieho brata, ktorý sa miesto brata zatváril nevinne, usmial sa na Adriánovu sesternicu a vázu postavil tak, aby sa o ňu Vik už neoprel.

Konečne si sňal okuliare. Pochopil, že takto uvidí riť Paľovu, bola tu totiž neuveriteľná tma. Tamara ho už čakala. Nebola to nijak očarujúca pani, sám Tibor by sa s ňou ani baviť nechcel, tak to radšej nechal na Viktora. Tomu sebavedomie nespadlo ani tým, že si zložil okuliare. Žuval žuvačku a to mu nesmierne pomáhalo.

„Zdravím vás! Vy ste sesternica Adriána Križana?“

„To veru som. Čo vás ku mne privádza?“ nevyzerala nadšene.

„O neho ani nejde. Iba som našiel takýto amulet a som z neho tak trochu mimo.“ Hral to dobre. Tibor si ani nebol istý, či Viktor hovorí vážne, alebo hrá. Že nešiel za herca.

„Má zvláštnu moc,“ naschvál takto predĺžil to Á v strede slova, aby dodal tomu mystickosť. Pritom sa tváril, akoby sa znova vrátil k fajčení mäkkých drog.

Astrologička si vzala amulet do ruky, trochu si ho poťažkala, potom vzala akúsi starodávnu lupu, aby sa pozrela možno na neexistujúce zvary, ktovie. „S tým vám nepomôžem. Vyzerá to ako obyčajné guľaté ťažítka. Ale zaujíma ma, z čoho usudzujete, že má zvláštnu moc?“ predsa len ju predmet zaujal.

„Mám pocit, že sa vďaka nemu spojím s nejakým bohom alebo čo. Vždy, keď si ho položím k posteli, tak som ráno plný nových nápadov,“ nadhodil Viktor, znova vo svojej sigma nálade. Adriánova sesternica

nevýrazne zavýskala a znova sa pozornejšie venovala predmetu. Tibor už len čakal, koľko by si dokázala zapýtať za „astrologickú analýzu“ bežného amuletu, o ktorom ani nevedia, či tieto stavy dokáže vyvolať, alebo nie i keď tomu všetko nasvedčovalo.

Astrologička si vzala amulet do ruky a zatvorila oči, niečo hmkajúc. Tibor neveril vlastným očiam. Zrazu sa začal cítiť trápne. Možno ešte trápnejšie odvtedy, keď vkročil dnu. A ešte trápnejšie odvtedy, čo zachránil tú vázu. Najradšej by sa pripojil k Adriánovi, čakajúcemu vonku.

„Neviem presne určiť, čo je ten amulet zač. Ale vravíte, že vám dáva silu?“ skúsila.

„Viem sa pri ňom sústrediť na písanie songov. Dodáva mi inšpiráciu.“

„Tak to potom môže mať niečo do činenia s otvorením vášho tretieho oka.“

Viktor sa radšej nepýtal a predstieral, že tomu rozumie.

„Mne to ale nefunguje. Odkiaľ to máte?“

„Dal mi to kamarát. Našiel to pri prerábke domu tu v Štiavnici. A on vie, že my s bratom zbierame takého hovadinky...“

Astrologička sa predmetu ešte trochu povenovala, ponorila ho do nejakej tekutiny, potom očistila, dýchla naň, ale poznamenala, že sa jej ho „nepodarilo aktivovať.“ A tak si zapýtala za túto „expertízu“ len dvadsať eur. Viktor sa snažil byť stále sigma male a tak čo najmužnejšie poďakoval a odišiel.

„Človeče, konečne vzdych!“ poznamenal Tibor, len čo vyšli na ulicu.

„Tak čo ste sa dozvedeli?“ rypol si Adrián.

Viktor sa nadýchol, ponáľahoval sa ako starý kocúr a len tak do vetra tresol: „Iba sme ľahší o dvadsať eur a vieme hovno.“

Pokladík

Kristínka ich už čakala. Viktor, znova v sigma nálade, sa znova s ňou poriadne vyobjímal hneď ako prvý. „Ech, kráska, to som rád, že ťa zase vidím!“ a vzal jej z hlavy členku s bielymi trojuholníkovými uškami. Zacítil, že sú veľmi jemnučké, akoby páperové. Nasadil si ju teraz on. Príliš mu na hlave nedržala a vyzeral v nej veľmi vtipne. Nemohol si nevšimnúť kyslý výraz na bratovej tvári.

„Čo sa durdíš? Veď aj ty vyobjímaj našu členku kapely!“

A potom sa obrátil na Kristínku: „Žiarli, že tak po tebe idem.“

Tibor sa trochu začervenal, ale potom sa mierne nasrdil a so založenými rukami odvetil: „Ja nie som žiarlivý!“

Kristínka k nemu podišla, hodila sa mu do náručia a venovala mu ľahký bozk priamo na pery. Viktor až zaujúkal, ale v rámci zábavy: „No teda! Čím si si to zaslúžil?!“

Tibor bol červený ako paprika.

Keď sa zvitála i s Adriánom, objavili sa jej v ruke akési papiere. „To sú texty troch songov, čo som vám pripravila. Žiaľ, sú to verzie bez syntákov a bezo mňa, keď sa teda očividne nemôžeme stretnúť vo vašej realite. Ale nezúfajte. Tie isté songy som vyhotovila v dvoch verziách, takže si to môžeme otestovať priamo tu a teraz všetci spolu.“

„Takže si spravila songy v dvoch verziách?“

„Áno! Môžeme ich zahrať i priamo teraz, vyskúšať si ich a nabudúce spustiť pekný koncert!“

Adrián neveril vlastným ušiam: „Ak to budú také vymaxované songy, ako to, čo si nám posledne pustila, tak to ma podrž.“

„Neviem, či to bude až tak dobré. Ale môžeme to predsa ešte trochu pomeniť, keď si to vyskúšame.“

„Môžeme, ale budeme si to i pamätať? Z tejto *snovej reality* si nemôžeme len tak brať veci, akoby boli naše. Dokonca ani teba.“

„Myslím, že na to máte vášho virtuóza so slnečnými okuliarmi,“ zapýrila sa.

Viktor sa zatváril, že sa ho to netýka, ale potom frajersky ukázal na Kristínku pomocou gesta „finger guns“ a odvetil: „Si píš!“

A pustili sa do práce. Songy boli ozaj fantastické. Viktor nedokázal pochopiť tie skvelé rýmy a celkovú rytmiku textu. Dve z nich boli vcelku hravé a viac popové, tak ako ich obzvlášť Viktor chcel i písať. Mozog musí mať pocit, že ten song počul už minimálne sto ráz vo svojom živote. Na prvé tri počutia môže byť tuctový, ale na ten štvrtý sa zapáči každému. Kristínka mu dala v songu dostatok priestoru, zistil, že keď sa príliš nesnaží kričať, tak mu to spev aj celkom ide. Dokonca si všimol, že najmä ten druhý song - „Sonáta“ - obsahuje veľa sykaviek, ktoré by za iných okolností celkom vyrušovali, v tomto songu však nechali vyznieť jeho hlas a všimol si, že si ich užíva. Plus ten text je i mierne vtipný a v kombinácii s takto humorným prejavom je ten song ešte lepší. Nuž ale song „Spinning“ si Viktor priam pochvaľoval. Znel futuristicky, možno i trochu temne, i keď text tak temne neznel. Keď ale Kristínka spustila elektro drop, odpálilo mu krytku mozgu až do stratosféry. To bolo čo?! Plus keď Viktor ešte jemne upravil svoje sólo, song bol naprosto geniálny. Naprosto geniálny!

Na tretí song sa Kristínka ani veľmi netešila, pretože podľa jej slov „si v songu dala príliš priestoru“ a tak ho nebudú môcť hrať v realite tak dobre – iba žeby tie jej pasáže zaspieval niektorý z bratov. A to sa zdalo nemožné. Song bol už viac ponurý, text chytľavý a veľmi inteligentný, trochu mrazivý. A s Kristínkiným zmyselným hlasom znel – och, znel – znel tak precítene, až sa človeku chcelo plakať. Neuveriteľné. Tibor si spomenul na pieseň, ktorá znie pri záverečných titulkách v počítačovej hre Cyberpunk 2077, ktorý vždy keď Viktor odniekaľ pustil, tak ho Tibor radšej rýchlo prepol. Nechcel sa príliš rozcítiť. A tak vedel, že ten song nemá šancu zaspievať. A tak to skúsil Viktor. Znelo to celkom dobre, ale z Viktorových úst to nemalo až taký šmrnc, i keď ten song sa ozaj podaril. Kristínke sa očividne Viktorov prejav páčil: „Viem si predstaviť, že tak po možno desiatich pokusoch to už bude ono!“ podpichla ho.

„Vari som nepresvedčivý?“ zasmial sa Viktor.

„Ale čoby! Ale viac by to svedčalo Tiborovi.“

„Neviem, či to dokážem. Ja sa určite rozcitliviem.“

Rozhodne do toho nechcel ísť, ale všímajúc si ten Kristínkin vrúcny úsmev, musel sa podvoliť. Necítil, žeby Kristínka hrala na city, skôr sa hrá s citmi. Zrejme sa vie úplne odosobniť od nich a prinútiť ich, aby s ňou spolupracovali.

Nakoniec to znelo na prekvapenie dobre. Tiborovi sa trochu triasol hlas, naozaj sa dosť rozcitlivel. Napokon ale poznamenal: „Ten song budeme hrať dovtedy, kým si voči nemu nevybudujem imunitu.“

A zahrali ho ešte raz. Ešte to bude chcieť veľa opakovaní. Veru, song „Stay Sane“ je prenáramne ťažký a potrápi každého speváka. Viktor sa ale oficiálne songu vzdal a tak si teda prehodili pozície – Viktor v bude len pomáhať na pozadí. Všetci si nakoniec užili posledný song „Pokladík“, ktorý na prekvapenie Kristínka dokonca na určitý moment prestala hrať a len tak sa dívala na členov kapely, ktorí hrali priam odušu. Textu v songu bolo málo, miesto toho to bol ohnivý inštrumentálny kolos, ktorý by zmietol kohokoľvek z prvých radov na koncerte.

Ten song chlapov doslova vyčerpá. A to až tak, že sa prebrali až v skutočnom svete. Adrián sa prichytil, ako si kontroluje pulz, pretože si nebol istý, či žije. Tibor vstal usmiaty ako veverička a Viktor bol našťavaný. Znova nedostal príležitosť, dostať sa ešte bližšie ku Kristínke a znova sa pokúsiť ju stiahnuť zo *snovej reality*. Ale stále sa mu pesničky ozývali zvnútra hlavy a to tak, že hneď ako vstal, takmer exol asi pollitra fľašky vody, ktorú si vždy nechával pri posteli, a takmer sa rozbehol z izby, berúc pero a papier a hneď začal zaznamenávať ako divý. Mal totiž zvláštny pocit, že si teraz jeden song takmer ani nepamätal, preto ho začal zaznamenávať hneď ako prvý. A zistil, že naozaj veľa z neho zabudol. Hneval a červenal hneď v okamihu. Tak začal spisovať to, čo si ešte pamätal.

Celý deň trvalo, než si na všetko spomenul. „Spinning“ však nestihol zaznamenať tak, aby znel aspoň približne ako v *snovej realite* a teda to celé bude znamenať, že si ho budú musieť zopakovať. A čo je horšie, i Viktor si teraz musel pamätať oba verzie songov. A zistil, že je akosi prepracovaný, pamätá si veci čoraz horšie. Asi by to chcelo voľno. Práve teraz, keď je nutné spustiť nejakú poriadnu šou. Teraz majú dostatok materiálu. Bolo by úplne skvelé, ak by našli i nejakého

vydavateľa. Ešte na celý album nemajú, ale minimálne by zvládli splasiť nejaké nahrávacie štúdio.

Cena slávy

Viktor sa cítil mizerne. Už dlho sa mu neukázali jeho problémy, podedené po otcovi. Vždy mu išla viac hudobná, pretože jeho problémy s pochopením učiva boli čoraz častejšie a viac a viac sa prehlbovali každým ročníkom. Ale pomáhal si, ako sa dalo. Učivo si predstavoval ako melódiu, ako hudbu pre jeho uši. Ale to bolo tak všetko. Školy dokončil len tak-tak a to nie preto, žeby bol lenivý. Jednoducho mal a zrejme stále má problémy s chápaním bežných vecí. Možno i preto rád pôsobí ako sigma chlap, ktorý sa ničoho nebojí. Ale uvedomil si, že tomu tak nie je a iba sa celý ten čas maskoval.

Myslel si, že keď budú slávni, tak sa život obráti v dobré. Ale nie. Relatívne slávni už sú, Kristínkine songy im pomohli nájsť nahrávacie štúdio a ak sa ešte raz za ňou vyberú, budú mať materiál na prvý album. Už teraz sa predpovedalo, že sa bude skvele predávať, pretože ich začali pozývať na čoraz zvučnejšie koncerty a to i v zahraničí. Precestovali už takmer celú strednú Európu a práve „Pokladík“ sa začal hrať i v rádiách. Sprvoti išlo všetko ako malo. Párty, zábava a ženy. Ale potom sa to znova vo Viktorovi zlomilo. Uprostred jednej takejto afterparty – proste už viac nemohol a musel von na vzduch, napriek tomu, že si už nabalil nejaké fanyanky. Ale jeho mentálna brzda – a spomienky na užívanie ľahkých drog – pochopil, že to neboli ony, ktoré mu dodávali toľko inšpirácií. Bol to on sám. Vedel to. Jeho úzkostné stavy, ktoré sa v mladosti naučil schovávať, sa zrazu znova naprosto prejavili. Niekedy ani nevedel, čo vlastne píše, nedokázal to po sebe prečítať.

Tibor si za to užíval slávu plnými dúškami. Stal sa z neho lámač ženských srdc, ktorým ani nikdy nebol, ale čo, nech si užije, chlapec, pomyslel si. Ale i tak sa pristihol, že na mladšieho brata žiarli. U Kris si v poslednom čase celkom šplhol a teraz sa mu i ona snaží zavďačiť viac. Robí songy viac podľa jeho gusta. Ale ona za to nemôže. Posledne jej to videl v tvári. A potom zrazu zmenila rétoriku a hneď na to poriadne Viktora vystískala. Bez slova. Tá žena je priam bohyňa, najlepšia žena, akú stretol. A to ju ani za toho boha nemôže dostať do reálneho sveta. A to ho začalo desiť ešte viac. Nevyfantaziroval som si ju až priveľmi? Lebo to je žena presne podľa jeho gusta. A ona sa, chúďa, snaží každému zavďačiť. Ale to vždy stojí kopec energie a rýchleho uvažovania. A to ona rozhodne má. Ale i tak si Viktor priznal, že sa čoraz viac oddeľuje z reality. Ale ktorej? Už si nebol istý ničím a to ho vôbec netešilo. Chcel by si ju vziať len pre seba. Ale ten prašivý amulet nefunguje, keď by sa chcel do *snovej reality* dostať sám. Akoby naschvál. A tak tu teraz sedí a práve dosiahol ten kritický bod, kedy sa mu z frustrácie začína zvyšovať pulz a strieda nálady ako Tibor fanyanky.

Rozmýšľa a nevie si pripomenúť slová poslednej skladby „It’s one of those nights“. Tú si veľmi obľúbil. Je veľmi sentimentálna, i keď viac popová, takže sa bude lepšie predávať, ale má k nej zvláštny vzťah. Jasný, že ju vytvorila Kristínka, ale tie slová a verše... akoby boli nemým vyjadrením Kristínkinej solidarity voči zložitému psychickému stavu, ktorý v posledných dňoch zažíva frontman skupine „Over The Edge“. Akoby si ho nikto nevšímal. Akoby ho všetci prehliadali. To on im našiel nahrávacie štúdio, on sa dohodol s malou odevnou spoločnosťou, ktorá im teraz šije ich dark cool kostýmy a to on tiež dohodol spoluprácu s poprednou značkou gitár, ktorá im zháňa i ostatné inštrumenty.

Ale zase aby nevidel všetko v zlom svetle – stále je to frontman skupiny. Je známy a obľúbený. Už s ním robili rozhovory. Ale čo ma je po tom, na takéto veci sa chystal. Ale i tak to všetko je akési umelé, necítil sa vo svojej koži. A ani nemusí. Veď ich kapela hrá široké spektrum hudby a nedá sa škatuľkovať – len to nie. Potom si ale uvedomil, že tu je ešte stále niekto, kto si neužíva tú slávu, komu nebol daný kredit – Kristínka. Stále je to akoby múza, ktorou sa nemôžu pred nikým chváliť a ich „výlety do *snovej reality*“ sú stále vyhradené len a len pre nich. Znova sa poďíval za svoje zápisky. Takmer určite nehovoria nič z Kristínkinej duše. Keď ona vždy pôsobí tak nevinne a tak vyrovnané, akoby sa jej to netýkalo. A potom spraví song, ktorého text akoby naznačoval nejakú životnú traumu. Ale on v jej duši nič také nevidí! Buď je slepý, alebo to len kráska vie dobre maskovať? Možno sa len vie naprosto dokonale vcítiť do duše svojich „zverencov“ i keď je oficiálne i ona členkou kapely.

Spomenul si na posledný koncert v *snovej realite*. Och! Ako úžasne by zapadla vo reálnom svete! Ona sa narodila preto, aby bola speváčkou. Krásnou, talentovanou, s ušľachtitou dušou, so silným, ale i nežným hlasom, ak je to potreba. V svojej realite nie je takmer nič na svojom mieste, často sa mu menia predmety pred očami, gitara mení farby, aj Kris sa mení. Je to naozaj ako sen. Ale iný. Lepší. Keď ľudia hovoria „snívaj si o čom chceš“, nie je to vždy pravda. Nech si Viktor pomyslí pred spánkom na čokoľvek, takmer nikdy sa mu jeho predstavy nepremietnu do snov. Iba keď je v *snovej realite*. Áno, všetko sa mení, je nestále, ale tak to má byť. Ani tie songy neznejú vždy rovnako. Vždy sa dostaví akýsi červík inšpirácie, ktorý ho poštekľí v uchu a prezradí mu jeho nový nápad. A ten hneď zrealizuje! Bez toho, aby to niekto bral ako niečo čudné! Veď i tie songy nehrajú vždy rovnako, raz prejdú rovno k refrénu, v ktorom si zmenia slová, inokedy zahrajú dlhšie sóla... jednoducho svet podľa ich pravidiel. A tí fanúšikovia... no len či sú

reálni... si to naprosto užívajú. Nemusia ísť podľa žiadnej osnovy a nikomu to neprekáža. Ale Kris... tá musí byť reálna. Prečo by to potom bola jediná osoba, ktorá je vždy a všade v tejto realite? Aj ona sa mení. Nikoho iného by ani nepotrebovali. Kris je určite živá. Ale je možno ďaleko. Ako by ju dokázal preniesť sem a zaplniť jeho život tými hravými farbami, ktorými tak vždycky žiari?

Brat či had?

A potom sa to stalo. V podstate náhle, ale všetko sa posralo. Takmer i doslova. Viktor cítil, že sa mu kapela a vlastný brat časom vymykajú spod kontroly a nevedel si to dať celé dokopy. Ich posledný výlet do *snovej reality* bol akýsi pochmúrny a nezáživný. Možno si už na ne zvykli. Nie však Tibor. Toho už Viktor nepoznával. Práve sledoval Kris, ako píše a vymýšľa text, pričom jej siahal na stehná. To si ani Viktor nedovolil, Viktor si Kris vybájnili ako nedosiahnuteľnú bohyňu, ktorá by sa hneď vyparila, len čo by sa jej dotkol. Ale toto sa mu vyslovene nepáčilo. A niečo spraviť musel!

Adrián trénoval, ale Viktor nevie prečo, veď v *snovej realite* mu to ide samo, asi mal len svoju chvíľku. A v tom rytmickom dunení sa Viktor roztápal a budil v ňom priam až zvieracie inštinkty. Sledoval brata, ako zväzda jeho krásku. Niečo jej hovorí, ona sa len usmeje a tvári sa, že sa nič nedeje. Sláva z môjho brata spravila úplného zvodcu. Ale na Kris by si takto nemal dovoľovať! Kiežby sa nahnevala a jednu mu struhla. Hneď by si uvedomil, kde je jeho miesto.

„To bude určite ďalší parádny song,“ ďalej sa líškal Tibor a pomaly dvíhal ruky až k jej poprsiu a chvíľami sa s nimi hral. Bohatstvo, to si naozaj uvedomuje, čo robí?! Ak by to bol hocikto iný, nech sa páči, ale Kris?! To už prehnal. Doteraz si ani neuvedomil, že si Tibor až tak uzurpoval nárok na Kris!

„Tibor!“ náhle zdvihol oči Viktor k svojmu bratovi. Viktor bol znovu v čudnom stave, dnes si *snovú realitu* vôbec neužíval, mal pocit, že teraz nie je tento svet tak farebný. A to mu ešte sama od seba zmizla z ruky šálka kávy.

Tibor ďalej pokračoval, i keď sa díval na svojho brata. Jemu sa svet priam točil a farby sa zlievali pred jeho očami na kolomaž. „Nechaj ju.“

Prekvapilo ho, že sa nič nedialo. Kris sa ďalej venovala písaniu a v tomto stave nebolo jasné, či sa jej Tiborove vrúčne dotyky páčili alebo nie. Dalo by sa povedať, že to písanie len simulovala. Nevidel, čo písala, ale niečo nebolo v poriadku. Kris, preber sa! Vždy si bláznivá a keď to je potreba, tak nie si? Aj Adrián spozornel a hlavou mu prebiehali ťažké myšlienky, nespúšťajúc Kris z očí. Viktor vstal. Tibor ho stále ignoroval a začal si na krásku ešte viac dovoľovať, čo už Viktor nemohol ďalej sledovať. Myslel som, že Kris je žena na úrovni! Viktor schytil brata za krk (to neurobil minimálne desať rokov), postavil si ho k sebe a poriadne mu jednu struhol (to neurobil asi päť rokov).

A všetci sa zobudili. A to asi prvý raz takto násilne. Viktor si z toho prebúdzania pamätal len veľmi málo, zato ale v ňom kypela žlč. Nie však toľko, ako v jeho bratovi. Bola ešte hlboká noc a všade navôkol panovalo ticho, ktoré bolo ale hneď prerušené, keď si Viktor všimol temnú siluetu, ktorá sa k nemu blížila a potom ho šľahla vankúšom do tváre.

„Ty mi nikdy nedopraješ, ty šulin!“ nedával Tibor a ďalej mlátil do Viktora. Ten sa zobudil hneď naplno, ale zistil, že nemá síl svojmu bratovi vzdorovať a tak do seba nechal búšiť. Vtom sa zapálilo svetlo. To bol Adrián, očividne prestrašený a teraz i mierne zbavený možnosti vidieť, keďže oči všetkých boli zvyknuté na tmú.

Adrián sa hneď zmocnil Tibora a podarilo sa mu ho upokojiť. Je to predsa len veľký chlap a Tibor i tak nechcel bratovi ublížiť. Aspoň to si Adrián myslel.

„A čo si si myslel, Tibor?“ začal Viktor, pomaly sa snažil získať nejakú silu. „Mne nerobí problém, že preťahuješ jednu fanúšičku za druhou, ale na Kris nesiahaj! Je súčasťou našej kapely!“

Tibor sa usadil na Viktorovu posteľ a mierne červený v tvári pomaly prichádzal k sebe. Ale nezdalo sa, žeby nejako priveľmi menil názor. Iba sa upokojoval. A potom jeho hlas znel veľmi temne: „Je to predsa *snová realita*, nie? A v nej si môžeme robiť čo chceme!“

Viktor zistil, čo sa bratovi tak neznáša. Najprv sa tvári ako najnevinnejší baránok, ale potom sa z neho stane rozzúrený býk, keď si je vedomý svojej pravdy.

„Nie, nechci, aby som sa znova o teba staral, Viktor. Doteraz bol život s tebou samé peklo. Iba som ňa vyťahoval z problémov. A teraz, keď som na vrchole, ma chceš z neho stiahnuť?“

Toto už priateľsky neznelo. Viktor sa začal svojho mladšieho brata báť. Takto nikdy Tibor nehovoril. To nie je on. Sláva mu očividne stúpila do hlavy príliš skoro. Ale nebol to práve Viktor, kto vytiahol túto kapelu do popredia? Nebol to práve on, kto mal najjasnejšie predstavy o tejto kapele? A takto sa to napokon obráti?

„Nežartuj, Tibor. Vieš, že založiť kapelu bol môj nápad! Ty si to ani nechcel, ale ja som naliehal, aby sme boli tam, kde sme. Ako si rýchlo zabúdaš, človeče...“

Adrián sa cítil mizerne a zároveň napäto. Čo zas títo šulini vymýšľajú?! Teraz, keď sa nám darí, sa začneme hádať? Chcel by i niečo povedať, ale nevedel čo. A tak iba dával pozor, aby sa z vankúšovej vojny nestala pästná vojna.

„To mi je jedno! Dobre som si všímal, ako si na Kris zazeral a ako si sa jej líškal! Ale neodvážil si sa! Pán urodzený, pán veľkomožný, najväčší sigma chlap v celej Štiavnicí! A keď sa odvážim ja, tak je zrazu oheň na

streche? Si sa s vlakom zrazil? Ak chcem, aby bola Kris moja, tak ňou bude!“

Viktor takisto vstal a oba sa na seba dívali ako kohúti na smetisku. Adrián sa medzi nich vopchal a sprvoti nič nehovoril, iba sa snažil oboch zhavranelých bratov oddeliť do seba.

„Teraz sme slávnici. A vďaka komu? Vďaka mne!“ pomaly zvyšoval hlas Tibor.

„Pche! Určite vďaka tebe! Ako to, že som si to nevšimol?!“

„Ak si si nevšimol, Kris robí songy také, aké sa páčia mne! A sú to kvalitné songy! A nie také, ako keď ich píše tebe! Sračkový popový trash!“

Teraz ho vytočil. Viktor mu pohrozil pästou a zhrubol mu hlas: „Dobre ty zmrde, vieš, že tieto songy sú len pre tvoje potešenie tvojho akéhosi „umeleckého ducha“. A sám dobre vieš, že najlepšie sa hrajú songy, ktoré sú viac popové. A tie nám budú najviac zarábať, ty šuline. Už sme mohli pokojne vypredávať koncerty a mať i ten prvý album z krku! Vieš, že to Kristínke trvá dlhšie, než kým ti pohoní ego tými „umeleckými“ songmi!“

„Kľudne mi môže pohoniť i niečo iné!“

Prekročil líniu. Dosť. Viktor si vyčíhal ten správny moment a jednu svojmu bratovi natiahol. Podarilo sa to tak, že tomu ani Adrián nezabránil. Nuž a potom sa Tiborovi nejak podarilo vymotať z Adriánovho náručia a takisto sa snažil svojmu bratovi jednu struhnúť, ale Viktor bol šikovnejší a jeho pravačku mu chytil v poslednom okamihu a vytiahol mu ju vysoko do vzduchu a bratovi znova jednu uštedril do brucha a potom ho mierne sotil, nie veľmi silno, ale v zápale

boja stratil Tibor rovnováhu a zatackal sa dozadu, pričom pristál zadkom na stole. A ozvalo sa silné prasknutie. A všetci začali tušiť katastrofu. Všetci zrazu prestali bojovať. A Tibor sa postavil z nízkeho stolíka, na ktorom pravidelne stáva i amulet. Šokovaný Tibor vstal a zistil, že z amuletu neostalo nič, len črepiny a malá perla, ktorá bola uprostred. Piesoček sa roztrúsil po okolí a neznáma tekutina sa pomaly vpíjala do Tiborových treniek.

„Ty si ozajstný kus arcizmrda!“

Adriánova víťazná chvíľka

Ešte si predsa len stihli privalašiť zopár nepresných rán, keď sa do toho konečne vmiešal Adrián. Poväčšine stojac mimo hlavného dejstva, robiac si svoju prácu potichu a poctivo, teraz musel vziať opraty tejto neľútostnej situácie. *Snová realita* je fuč. A s ňou i Kristínka. Viktora sa to očividne dotklo viac, než by si bol ochotný pripustiť. Dokonca cítil, ako sa mu rozbúchalo srdce a mal pocit, že sa rozplače. On, taký sigma chlap.

„Bohatstvo, to bolo čo? Čo vás to, vy dementi, napadlo?!“ nikdy na bratov nezvyšoval Adrián hlas, no teraz nemal inú možnosť, iba si takto vynútiť pozornosť. A veruže si ju vynútil.

„Ste teraz spokojní?! Máme po vtákoch. *Snová realita* je preč. Kristínka je preč. Ešte sa budete hádať?“

Zdalo sa, že pomaly chladli. Ale na moment znovu vzplanuli hneď po tom, čo sa Adrián znova ujal slova: „Hlupáci. Pohádate sa o ženu, ktorá nejestvuje.“

„Ako to? Jestvuje! Je v *snovej realite!*“

„Teraz už nie.“

„Ale bola tam. Videli sme ju tam,“ Tiborovi pomaly padal hrebienok. Uvedomil si, že to prestrelil a začal si celú situáciu brať za svoju vinu.

Adrián bol konečne vo svojom živle. Najschopnejší z celej partie. Človek skúsený, ženatý a pevne stojaci nohami na zemi. Začal si svoju pozíciu čoraz viac užívať. „Chápem, obaja ste mladí a pochabí a veľa

vecí vám uniká. Ak by ste neboli tak zaslepení Kristínkou, videli by ste, že to nebol človek! Nebola to žena. Nikdy ňou nebola.“

Viktor by si ju dovolil práve obhájiť a niečo povedať, ale uvedomil si, že Adrián je ozaj chlap na správnom mieste. Zmieri oboch bratov a usmerní túto situáciu. Vie niečo viac.

„Ako to vieš, toto?“ Tibor znel ešte trochu uštipačne.

„Všetci vieme, že sme si nič zo *snovej reality* nemohli zobrať so sebou. Len seba. Moja teória je taká, že my máme svoje telá tu – v našej realite – a tak sa môžeme vrátiť. Kristínka toho očividne schopná nebola. Teda NEMALA fyzické telo.“

„Čítaš veľa sci-fi,“ podpichol ho znovu Tibor.

„Možno. Ale máš iné vysvetlenie?“

Tibor mlčal.

„Plus, to čo sa práve teraz stalo, mi len potvrdilo to, že Kristínka nebola človekom. Takto by sa žiadna žena nesprávala. Videl som to. Nebola si istá, či sa ti oddať, Tibor, alebo nie, aby zase nenaštvala Viktora. Nakoniec to skončilo tak, že sa Viktor i tak naštvál. Ale Kristínka stále nevedela, čo robiť.“

„A čo? To sa mu nevedela nejako postaviť?“ zafrflal Viktor.

„Nie. Hovorím, že ste si to nikdy nevšímali... opakujem, Kristínka nebola človekom – ja si ju predstavujem ako našu spoločnú projekciu toho, čo chceme v našej skupine mať. Priznajme si – nikdy sme si takto spolu nesadli a neprediskutovali tieto naše „výlety“.“

Bratia pochopili, že má ich bubeník pravdu. Takmer okamžite Viktor bežal za ceruzou a papierom, zaznamenal song a tým ich výlety končievali.

„Niekto z nás chcel speváčku?“ chvíľami akoby čakal na odpoveď, no potom pokračoval. „To je jedno. Niekto z nás ju chcel... check! Niekto chcel krásnu speváčku so zmyselným hlasom? Check! Niekto chcel lepšie texty piesní? Check! Niekto chcel zmeniť zvuk našej kapely? Check!“

„Dáva to logiku...“, zamyslel na Viktor, ktorému konečne začal pracovať mozog.

„Nebolo vám divné, že Kristínka ani slovom nezavadila o tom, že vie tak hrať na synták, až do chvíle, kým som sa na to nespýtal? A ten sa zjavil až vtedy, keď som sa nad tým zamyslel.“

„Takže ty si chcel, aby naše songy...“

„...zneli viac elektronicky? Áno. Je pravda, že ten nápad som dostal až neskôr, presne v deň, ktorý sme zakončili našim výletom za ňou, kedy nám zahrála ten set. Ale znova – neopýtal sa som vás dvoch na váš názor. Ale to bolo jedno, nejako si to *snová realita* prečítala z mojej hlavy a z Kristínky zrazu len tak spravila virtuózku a špecialistku na elektronickú hudbu. A ďalej – niekto si vyslovene pýtal určitý druh piesne od nej? Samozrejme že nie! Ona si to z nás proste vytiahla! Ten, kto ju oslovil prv, ten prv mlel. Ak to bol viac song podľa Viktora, snažila sa uspokojiť iným songom zase Tibora. Mne to bolo osobitne jedno, ale cítil som, že mi v určitých songoch tiež dáva dostatok priestoru – a to presne vtedy, keď som cítil, že sa tam hodí to či ono sólo.“

Bratia pomaly prichádzali k logickému uvažovaniu a Viktor nesmelo nadhodil: „Asi to má súvis aj jej nepredvídateľným správaním. Nie žeby boli ženy predvídateľné, ale ona... nikdy nám neodvrkla, nikdy nás nemanipulovala, bola poslušná, ale zároveň i vyzývavá. Sarkastická,

ale nenásilná. Očividne sa nesprávala podľa žiadnych vzorcov správania sa človeka.“

„O tom hovorím! Chcela byť zadobre so všetkými! Ale to sa nedá. Ak jeden chce toto, druhý chce iné a tretí iné, čo jej ostáva? Uzavrieť kompromis. Nenásilný kompromis.“

„A ja som si myslel, že je to anjel...“ zadúšal na Viktor.

Adrián si svoju agilitu vyslovene užíval a ukázal „finger guns“ na Viktora: „Pretože si to tak chcel! A Tibor bol možno iného názoru. A tieto nožnice sa pomaly roztvárali a roztvárali, vytvárali v nej čoraz väčší paradox, na ktorý nemala odpoveď.“

„Ty si aký múdry. Ako Šalamúnovo pravé vajce,“ zakontroval Tibor, ktorý sa s tým všetkým stále nechcel zmieriť.

„No dobre, nech už je pravda kdekoľvek, Kristínku nám to nevráti. Môžeme to skúsiť ešte inokedy, možno má silu len tá perla...“ skúsil ešte Viktor.

„Môžeme, prečo nie? Ale musíme si konečne povedať, čo budeme robiť ďalej.“

„Tak daj...“ horel zvedavosťou Tibor.

Adrián sa musel rozosmiať. Bratia so ozaj tupí ako ceruzky, ktoré nevideli už rok strúhadlo. „Ale veď je to nad slnko jasné! Potrebujeme speváčku, ktorú nájdeme tu, v našej realite. Rozmýšľajte ako ľudia a nie ako postavy z argentínskych telenoviel!“

„Ako Kristínku? Niet šance!“ prskol Tibor.

„Nie ako Kristínku, ty trdlo! Vôbec si ma nepočúval. Niekoho takého ako Kristínka predsa nenájdeme. Musíme sa mierne uskromniť. Možno

to nebude až taký talent, možno to nebude až taká kráska. Ale potrebujeme ju.“

„A ešte aby vedela zahrať na syntáky...,“ doplnil Viktor.

„Nemusí. Nájdeme si nejakého týpka, ktorý ju spoľahlivo nahradí. Hovorím, myslím si, že Kristínka bola len projekciou toho, čo sme my všetci od tejto skupiny ešte očakávali, aby sme sa zlepšili. A nedala nám Kristínka dostatočný návod?“

Nebolo inej možnosti. Adriánove slová dávali zmysel, ale nebolo možné si ich nijak overiť. Ale len víťazoslávne založil ruky do hrdinského postoja a takmer hereckým hlasom riekol: „A keď tých ľudí získame, potom ešte len budeme slávni...“

Wrecking Ball

Veci sa pohli správnym smerom. Aj napriek tomu, že sa bratia Kašiarovci a Adrián už do *snovej reality* nikdy nevrátili. Skúsili to ešte zopár ráz, ale nikdy sa im to už nepodarilo. To síce nepotvrdzovalo to, že ten amulet mal takú silu, ale pravdepodobnosť toho javu sa neustále zvyšovala. Iného vysvetlenia aj tak už nebolo. Naozaj, kým bol amulet celý a nerozbitý, dokázal ich premiestniť do *snovej reality*. Ale odkedy si vzal budúcnosť kapely do ruky Adrián (teda aspoň do chvíle, kým z sa z trojčlennej kapely nestane päťčlenná), veci šli závratným tempom. Nielen že posledné songy kapelu znova vrátili na prvé miesta rebríčkov v strednej Európe a v ostatnej časti Európy sa stávali konkurencieschopnejšie, ale i ich oficiálne prehlásenie, že sa kapela rozrastie o ďalších dvoch členov, rozprúdili ďalšie debaty. Viktor dokázal rozoznať talent ľudí, ktorí sa mu hlásili každým dňom za celú priehršť. Zopár už pomaly skrachovaných spevákov, ktorí chceli len využiť súčasnú slávu kapely na to, aby sa priživil. Pche, takých nepotrebujem, povedal si Viktor. Už-už sa zdalo, že jedného speváka by aj boli vzali, ale iba Viktor namietal a trvalo mu, než o svojom presvedčil i zvyšok kapely. Napokon sa ale nemýlil.

Sotva o týždeň neskôr sa Viktor, ktorý sa teraz cítil ako hľadač talentov, ako inkognito dostal do jeho bratislavského underground klubu, kde sa schádzali rôzni menej známi hudobníci z celej Európy. Takmer sa tam znova vrátil k požívaniu drog, ale napokon znova odolal a urobil dobre, lebo by bol určite na inej vlne, keď sa na pódiu ukázal jeden na pohľad nenápadný týpek, ktorý namixoval celkom dobrý polhodinový set a pritom udržiaval kontakt s publikom. Očividne nehral na playback, pretože Viktorov sluch započul, že jeden z

prechodov mu nie celkom vyšiel, ale napokon keď na záver mixoval dva svoje songy, bolo rozhodnuté. Aspoň trocha sa mu podarilo priblížiť ku Kristínkinej virtuozite. Publikum bolo nadšené a Viktor tiež. Viktor si ho pozval na druhý deň na obed. Slavo, ako sa volal, vôbec nenamietal, hlavne, keď zistil, že to bol samotný Viktor Kašiar, ktorý ho kontaktoval. Zoznámili sa, dali si spoločný obed a Viktor zistil, že je to človek, ktorého nič nerozhodí, človek nebojácny a schopný. Potom ho pozval k sebe a ukázal mu svoje provizórne štúdio. Viktor neváhal a takmer okamžite na to mu ponúkol spoločný nácvik. Nebude a nechce strácať čas a nadšený Slavo samozrejme túto ponuku prijal. So speváčkou mali ale trochu väčšie problémy. Nie žeby nevedeli nájsť nejakú schopnú speváčku, ale skôr takú, ktorej by viac vyhovoval špecifický štýl, ktorý kapela „Over The Edge“ má. Je pravda, že na Slovensku panovala mierna „Edžománia“, ale kapela hneď vedela, že slovenská hudobná scéna je stále rovnako konzervatívna ako kedysi. Ľudia sa neustále držali ustavične rovnakých kapiel, ktoré hrajú v rádiách už desiatky rokov a najmä keď sa texty stále zjednodušovali a boli stále dostatočne „sladké“, boli vždy obľúbené. A tie speváčky, ktoré sa im hlásili, boli neuveriteľne mladé a výzorovo by určite do kapely zapasovali, no žiadna z nich nemala Kristínkinu ženskosť a nezaspievala song „Stay Sane“ dostatočne precízne. Ten song dokázal dostatočne oddeliť spevákov a speváčky do dvoch kategórií. Ale do tej druhej - lepšej - patrilo len veľmi málo ľudí.

Martinka však patrila medzi nich. Stále mladá a jará tridsiatnička dokázala ten song zaspievať naozaj veľmi dobre – čisto a s pátosom. Nie tak ako Kris, ale mierne sa k nej blížila. Plus z nej stále vyžarovala éterickosť a zmyselná ženskosť, ktorá kapele učarovala. A k tomu v kostýme vyzerala stále dobre a rozhodne príťažlivo. Nie tak ako Kris, ale stále dostačujúco a očarujúco. Dokonca keď si Martina skúsila kostým, ktorý si nechali objednať len pre ňu, priam žiarila nadšením a

tešila sa z neho ako malé dieťa. A tá živelná radosť a zapálenie napokon rozhodli.

Kapela „Over The Edge“ má teraz päť členov. A keďže má i fotogenickú blondínu ako speváčku, už im nebráni nič v tom, aby teraz zahrali i Kristínkine verzie svojich songov. To ešte len bude paráda. Takto si to celé premietal v hlave Viktor. Práve dnes, v plnej zostave, s ešte vylepšenými kostýmami, dvomi novými tvármi a plnými verziami svojich populárnych piesní, ktoré ešte nikto nepočul, zahrajú pred takmer plnou tribúnou. Čoby tribúnou – štadiónom! Ak sa tento koncert podarí, takmer hneď predstavia zrejme celoeurópske turné. Ich prvé v živote. Tibor sa takisto poriadne nadýchol. V ušiach mu praskalo, ale to takmer vždy, keď mal vystúpiť pred toľkými ľuďmi. Po prvom songu to ustane. Adrián sa usmieval. Od ucha k uchu. Povzbudzoval nových členov, ktorí sa ujali svojich nových pozícií pri vzájomných skúškach. Slavo mal trému. Robil si starosti, či to zvládne. Keď mu Viktor ukazoval predpisy songov tak, ako si ich pamätal od Kris, nevedel pochopiť jeho zápisy. Plus si nebol istý, odkiaľ Viktor vedel do piesní prihodiť syntetizátory, keď sám povedal, že im nerozumie. Viktor mu to však nepovedal. Zatiaľ to nepotrebuje vedieť. Martina bola odhodlaná. V kostýme sa cítila ako doma a súčasťou niečoho netradičného, umeleckého, nepoddajného a zároveň veselého i temného. Veľmi ju táto rôznorodosť bavila a bolo to na jej prejave dostatočne cítiť. A teraz sama sebe dokáže, že je skvelou speváčkou, ktorá dokáže zaspievať i ťažké songy bez playbacku.

Viktor sa znova nadýchol a pocítil, že jeho *snová realita* sa zrejme práve dostala do neho a je jeho súčasťou. Zmaterializovala sa. Potom si do hlavy načrtol scenár, pri ktorom si sám Kristínku celú sám vyfantaziroval. Možno ma Adrián pravdu, možno nie, to sa už nedozvie.

Ae už to ani nie je podstatné. Priam počul mierne vlnenie vzduchu a podíval sa na svoje ruky. Stále má päť prstov a na hodinkách bol stále rovnaký čas. Takže nespím a je to *realita*. Prevzatá *realita*. To, čo si vysníval, sa práve teraz stáva *realitou*. Aj keď bez krásky Kris. Zrejme to bol on, kto chcel v kapele speváčku tak krásnu, že len pohľad na ňu mu jednak dušu pohladí a jednak vyvolá priam až rezavú bolesť, keď si uvedomí, že nebola reálna. Ale kapela reálna je. A Martinke verí. Aj svojmu bratovi. A vlastne – dokonca verí i v seba.

A s posledným nádychom a vedomosťou, že práve už onedlho vystúpi na pódium vedel, že tento koncert sa stal skutočnosťou vďaka Kristínke. A zároveň vďaka nemu, Tiborovi a Adriánovi. Ved' práve oni traja si spoločne vyfantazirovali Kristínku, vďaka ktorej idú teraz po druhý raz naprosto rozmetať súčasnú slovenskú hudobnú scénu.